

Rose

ผมแค่อยากปลูกผัก ส่วนความรักนะ...

我爱种田

เล่ม 1

ลาเหมียนฮวาถึงเตอะตู้จื่อ

拉棉花糖的兔子

เจียน

ตัวละครผู้ถูกแกลงที่ก้อง

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

หลังประมวลที่นี้มาได้ ชูยชีฉาวก็ไม่ได้สนใจในเรื่องบริหารงานอีก
คนก่อนหน้าทำยังไง เขาก็ทำเช่นนั้น ในเวลาปกติ เขาจะคอยศึกษาข้อมูลจาก
หนังสือเกี่ยวกับการเกษตร และเสิร์หาพื้นที่ในการปลูกอื่นๆ เพิ่ม
เขาไม่คิดจะชิมอาหารอะไรนั่นด้วยซ้ำ เพียงแค่ปรายตามองบ้างเป็นครั้งเป็นคราวก็เท่านั้น
- ลาเหมียนฮวาถึงเตอะตู้จื่อ

คำนำสำนักพิมพ์

นิยายเรื่องนี้มีพิษ ส่วนจะมีพิษอย่างไร ทุกคนจะได้คำตอบในเรื่องค่ะ
ส่วนตัวมาตามขอไปปลุกพริกชี้หนู มะเขือเทศสักหน่อย มาตามก็อาจจะ
เป็นทายาทอีกคนของเหยียนตี้เสินหงเหมือนกันนะ

Rose

我爱种田. 种田使我快乐!

ฉันชอบทำฟาร์ม การทำฟาร์มทำให้ฉันมีความสุข

A handwritten signature in Thai script, appearing to be 'ลาหมี' (La Hamee), written in black ink with a small heart symbol at the end.

ลาหมีนฮว้างเตอะทุ่จื่อ

จากใจผู้แปล

“ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว แผ่นดินของเราช่างอุดมสมบูรณ์”

“การปลูกถั่วงอกในวิชาวิทยาศาสตร์สมัยประถม”

“การแปลงแปลงปลูกกะหล่ำปลีในวิชาการงานศึกษาและอาชีพ” ฯลฯ

ตั้งแต่เกิดมา ช่างต้นอาจเป็นการเกษตร (?) ไม่ก็อย่างที่หลาย ๆ คน เคยได้สัมผัสมาก่อน ซึ่งก่อนหน้าที่จะได้มาแปลนิยายเรื่องนี้ ตัวนักแปลเอง ก็เป็นหนึ่งในหลาย ๆ คนนั้นเหมือนกัน (หัวเราะ)

ในยุคที่โควิด-19 กำลังรุกรานชีวิตของเราจนทำให้การล้มล้างลัทธิชนชาติ เป็นเรื่องยากนั้น นิยายที่นักอ่านทุกท่านกำลังถืออยู่ในมือตอนนี้จะพาทุกคน ไปสัมผัสกับธรรมชาติอย่างเต็มอ้อม ไม่ว่าจะเป็นการทำฟาร์ม เพาะปลูก ทำไร่นา มีให้อ่านครบเลยล่ะ! (เสียงแว่วมาว่าน่าจะเป็นคนละธรรมชาติ)

ใด ๆ ย่อหน้าบนเป็นประสบการณ์ที่ตัวนักแปลได้รับจากการแปล นิยายเรื่องนี้ละ ชีวิตนี้ไม่เคยเข้าใจคำว่าเกษตรมากขนาดนี้มาก่อนจริงๆ จากที่รู้สึกแปลกหน้ากับขั้นตอน กรรมวิธี เกร็ดเล็กเกร็ดน้อย หลักการ เพาะปลูกต่าง ๆ นานาในตอนแรก จนกลายมาเป็นความรู้สึกเริ่มว่าวใน ภายหลัง และเกิดอารมณ์ชั่ววูบอยากลองปลูกผักดูเองบ้างเลยที่เดียว บางช่วงขณะที่แปลยังถึงขั้นรู้สึกว่า ถ้าโลกแตกหลังจากนี้ จะซอมบี้บุก หรือสงครามนิวเคลียร์ ตัวนักแปลก็คงทำฟาร์มมีทรัพยากรอาหารเลี้ยงตัวเอง ให้อยู่รอดได้แบบสบายหายห่วงแล้วละ

ต่อไปเป็นโพสต์แนะนำสำหรับนิยายสนุกสุดปั่นชวนติดตามเรื่องนี้
“อึ้ง! หม่อมตึกรีนักเรียนนอกปรากฏตัวขึ้นกะทันหันพร้อมกับตัวช่วย
สุดโง่ง”

“เรื่องราวความรักโรแมนติกของชายหนุ่มสายเลือดจักรพรรดิโบราณ
ในรั้วมหาวิทยาลัย”

“เขาผู้อ่อนโยนกับการเลี้ยงดูเจ้าแม่วแสนน่ารัก”

อย่าพลาดกับเรื่องราวสุดอบอุ่นหัวใจของชายหนุ่มรูปหล่อ เจ้าของ
สายเลือดโบราณหายากกันนะคะ!

(หมายเหตุ : ข้อความข้างต้นมีไว้เพื่อใช้โปรโมตเท่านั้น โปรดใช้
วิจารณญาณในการอ่าน หากมีข้อสงสัยโปรดร้องเรียนไปทางบริษัท LJJ)

ผู้โพสต์ในเว็บบอร์ดแพลตฟอร์ม LJJ

ต.ล.ค.ผ.ถ.ท.ท.ท.

ข้อความจากโพสต์ข้างต้นไม่ใช่โฆษณาชวนเชื่อแต่อย่างใด แต่จะ
นำเชื่อถือได้มากแค่ไหน คุณผู้อ่านถือนิยายเล่มนี้เอาไว้ในมือ คงต้องไป
ค้นหาความจริงด้วยตัวเองแล้วละค่ะ

สุดท้ายนี้ต้องขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่มอบโอกาสให้นักแปล
ตัวน้อยๆ คนนี้ ตัวนักแปลขอฝากเนื้อฝากตัวตลอดนิยายทั้งสี่เล่ม และ
ขอให้ผู้อ่านทุกท่านได้เพลิดเพลินไปกับเรื่องราวนะค่ะ

ป.ล. อยากเลี้ยงแมวแบบ “เลี้ยงไป” บ้างจังเลยน้ำ อี_อิ

Geronimo!

ตัวละครผู้ถูกแทงที่ห้อง

โลกที่ 1

ปลูกผักทำไร่ ในรั้วมหาวิทยาลัย





บทที่ 1

ในปัจจุบันที่เทคโนโลยีล้ำสมัยขั้นสุด มนุษย์ยุคใหม่คิดว่าตัวเองไม่ต่างจากพระเจ้าเลยสักนิด พวกเขาสามารถสร้าง “โลกเสมือน” มากมายขึ้นด้วยมือของตัวเอง ไม่ว่าจะในโลกที่อาศัยอยู่หรือโลกคู่ขนาน ก็สามารถจำลองมันขึ้นมาได้เหมือนจริงทุกประการ

เรียกได้ว่าเป็นถ้าสวรรค์ของชาวเซียน หรือเปรียบตั้งการสร้างโลกของพระเจ้าเลยทีเดียว

คนจีนยุคใหม่สืบทอดวัฒนธรรมมหัศจรรย์อย่างการนำเทคโนโลยีระดับสูงมาประยุกต์ใช้กับการสร้างความบันเทิง พวกเขาคัดเลือกคนหลากหลายรูปแบบและส่งเข้าไปในโลกเสมือนต่าง ๆ ก่อนจะจัดรายการเรียลิตี้ที่กินเวลายาวนานขึ้น จากนั้นก็นำมาตัดต่อและถ่ายทอดลงสื่อให้มนุษย์ยุคใหม่รับชมแก้เบื่อหน่าย

ความบันเทิงรูปแบบนี้ได้รับความนิยมอย่างล้นหลาม เหล่าผู้จัดทำเลือกเฟ้นหาคนที่มีความแปลกต่างหลากหลาย ก่อนจับมาเซ็นสัญญา จากนั้นจึงจัดแบ่งตามประเภทรายการ ท้ายที่สุดก็ส่งพวกเขาเข้าสู่โลกเสมือน

ในวันนี้ ผู้อำนวยการบริษัท LJJ อย่างหลินหลินก็อยู่ในระหว่างการเดินทางไปคุยสัญญากับคนที่เธอเล็งเห็นว่ามีศักยภาพมากอีกคน

คนที่ว่าชื่อซูซีฉาง ปีนี้อายุสี่สิบหกปี ตามความเข้าใจของหลินหลินแล้ว อีกฝ่ายสืบทอดเลือดของจักรพรรดิจินโบราณที่ค่อนข้างพบเจอได้ยาก อีกทั้งยังยืนของเขากำลังอยู่ในช่วงต้นขึ้นก็เป็นได้

มนุษย์ที่ครอบครองสายเลือดพิเศษเช่นนี้ นอกจากจะมีศักยภาพในการเป็นตัวแสดงหลักอันแสนยอดเยี่ยมแล้ว ยังสามารถทำอย่างอื่นได้อีกมากมายสารพัด

สายเลือดแห่งราชันนั้น ไม่ว่าจะใช้ความแข็งแกร่งเข้ายึดครองแซนเนล ชายหนุ่ม หรือใช้ความอ่อนโยนครองใจแซนเนลหญิงสาว ก็ล้วนทำได้ทั้งนั้น

อิงจากเคสก่อนหน้า พวกรายการเรียลิตี้ที่นักแสดงมีเงินโดดเด่น มักจะมียอดเข้าชมสูงเป็นพิเศษ ซ้ำยังสร้างรายได้ให้พวกผู้จัดอย่างมหาศาลอีกต่างหาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลยว่า หากเป็นสายเลือดจักรพรรดิโบราณที่หายากแบบนี้จะมีผลตอบรับอย่างไร

ถึงจะไม่วิว่าเป็นสายเลือดของจักรพรรดิองค์ไหน แต่จากข้อมูลที่สืบหามาจากทางหน่วยงานตรวจสอบยืนยันแล้ว เธอมั่นใจว่าอีกฝ่ายต้องอยู่ในระดับที่ท็อปของเหล่าจักรพรรดิแน่นอน และมีโอกาสสูงที่จะเป็นหนึ่งในสามราชาห้าจักรพรรดิ¹ ด้วยซ้ำ!

หลินหลินหมายมั่นปั้นมือว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ต้องจับเซ็นสัญญาให้ได้ พอมาถึงหน้าบ้านของซุ่ยซีฉิว เธอก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ในสวนดอกไม้เล็ก ๆ หน้าบ้าน เป็นอย่างที่คุณลอบบอกไว้ไม่มีผิด ตัวจริงของอีกฝ่ายมีบรรยากาศรอบกายที่ไม่ว่าเทคนิควิธีการถ่ายภาพแบบไหน ก็ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาได้

ใบหน้าอันหล่อเหลาแบบชาวตะวันออกคมเข้มราวกับวาดด้วยหมึกจีนโบราณ ไม่แปลกใจเลยที่อีกฝ่ายจะเป็นผู้สืบทอดสายเลือดเช่นนั้น ทว่าได้ดวงตาตำลึงน่ามองทั้งคู่กลับมีรอยหมองคล้ำอย่างเห็นได้ชัด ดูเหมือนชายหนุ่มจะพักผ่อนไม่เพียงพอมาสักพักแล้ว

รายละเอียดเล็กน้อยเช่นนี้ยิ่งเพิ่มความมั่นใจให้หลินหลินขึ้นอีก

¹ คือบุคคลทั้งแปดที่มีคุณูปการสำคัญต่อมนุษย์ เพราะเป็นผู้วางรากฐานอารยธรรมจีน นับเป็นวีรบุรุษทางวัฒนธรรมจีน จากเอกสารโบราณที่บันทึกโดยซือหม่าเชียน นักบันทึกประวัติศาสตร์สมัยราชวงศ์ถัง ระบุว่า สามราชา คือ เทียนหวง หรือฟู่ซี ตั้หวง หรือหนี่ว่ว ไท่หวง หรือเสินหนง ห้าจักรพรรดิ คือ จักรพรรดิหวง จวนซวี กู๋ เหยา ชุน

เธอก้าวเข้าไปหาเขาก่อนจะแนะนำตัว

“คุณชวยไช้ไหมคะ ดิฉันหลินหลินจาก LJJ ที่เคยติดต่อคุณไว้ก่อนหน้านี้อ ขอโทษที่ให้อรอนานนะคะ”

“สวัสดีครับ” ชวยชี้ฉาวขี้ต้ออย่างง่วงงุน ก่อนยกมือผลักเปิดรั้วของสวนออก “ไม่นานเลยครับ อากาศกำลังดี ผมเลยนั่งเหม่ออยู่ที่นั่นมาสักพักละ”

หลินหลินเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “งั้นพวกเราคุยกันตรงนี้ก็ได้อะคะ แดดกำลังดีเลย”

ชวยชี้ฉาวตั้งใจไว้แบบนั้นตั้งแต่แรก บนโต๊ะจึงมีชุดน้ำชาวางไว้อยู่ก่อนแล้ว เขาจัดการชงชาให้หลินหลินพลงเอ่ย “ผมทำความเข้าใจโปรเจกต์ของพวกคุณมาบ้างแล้ว แต่ว่าผมไม่มีพรสวรรค์ทางการแสดงเท่าไรเลย”

“ไม่ค่ะ ไม่ใช่แบบนั้น” หลินหลินเซ็นสัญญาหนักต่อนัก ในใจเธอรู้ว่าอาจเจอปัญหาอะไรบ้าง จึงกล่าวต่อ “เพราะความต้องการของผู้ชมสมัยนี้เปลี่ยนไป นอกจากการจัดแบ่งหมวดหมู่หรือประเภทแล้ว พวกเราก็ไม่ได้เตรียมสคริปต์เอาไว้ล่วงหน้า และไม่มีการวางพล็อตเรื่องไว้ด้วยค่ะ เรียกว่าเป็นการพิสูจน์ให้เห็นถึงศักยภาพของนักแสดงมากกว่า”

ชวยชี้ฉาวลูบคางพลงเอ่ยอย่างใช้ความคิด “คุณหมายความว่าทำอะไรตามใจผมได้เลยงั้นหรือครับ”

หลินหลิน “ต้องพูดว่าผู้ชมอยากเห็นการแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติมากกว่าค่ะ คุณชวยคะ ดิฉันทราบดีถึงความกังวลของคุณ งานนี้นอกจากจะต้องเดินทางออกจากบ้านเกิดแล้ว สภาพแวดล้อมของโลกเสมือนก็อาจลำบากกว่าที่นี้ แต่คำตอบแทนจากทางเราก่อนข้างสูงนะคะ ดิฉันเห็นว่าคุณชวยดูไม่ค่อยมีชีวิตชีวาเท่าไร คาดว่าพรสวรรค์คงกำลังตื่นขึ้นสินะคะ หากเทียบกับระบบสังคมในตอนี้ คุณน่าจะกำลังต้องการโลกที่กว้างใหญ่กว่าเดิมเพื่อแสดงฝีมืออย่างเต็มที่แน่ๆ!”

เรื่องปกติทั่วไปที่จักรพรรดิควรทำก็คือการปกครองหัวหล้า ยึดครองดวงดาวไม่ใช่หรือไง เธอคิดว่าคำพูดของตัวเองช่างโหม่งน้ำได้ดีเหลือเกิน

ประโยคนี้นี้พูดได้ถูกใจชุยซีฉาวมาก ช่วงนี้เขากำลังเผชิญกับปัญหาสุขภาพตามสายเลือดต้นซิ่น พื้นที่บ้านแค่นี้ไม่เพียงพอให้เขาได้ใช้งาน บางทีการไป “แสดงฝีมือลายมืออย่างเต็มที่” ในโลกเสมือนอาจจะช่วยแก้ปัญหาดังนี้

หลินหลินเห็นว่าชุยซีฉาวเริ่มคล้อยตาม จึงรีบตีเหล็กตอนร้อน “พวกเราให้ความสำคัญกับคุณชุยมากเลยนะคะ วางแผนไว้เรียบร้อยแล้วเสร็จสรรพ โลกแรกพวกเราจะเริ่มจากช่วงศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดค่ะ เทคโนโลยียังไม่ล้ำหลังมากนัก พวกเราจะให้คุณได้ใช้ชีวิตในรัฐสถานศึกษาสักพัก เพื่อเป็นการปรับตัวก่อนทำงานต่อจากนี้ โดยทั้งหมดจะมีระยะเวลาจำลองสี่ปีค่ะ”

ด้วยใบหน้านั้นของชุยซีฉาว เธอตัดสินใจแทนผู้ชมเพศหญิงนับสิบล้านคนแล้วว่า โลกแรกจะนำไปลงที่แซนเทลหญิงสาว!

เวลาในโลกเสมือนกับโลกแห่งความเป็นจริงต่างกันที่สัดส่วนห้าสิบต่อหนึ่ง นั่นหมายความว่าต้องใช้เวลาทั้งหมดหนึ่งเดือน ความจริงจะปรับเวลาให้เร็วขึ้นอีกก็ได้ เพียงแต่ติดอยู่ที่ต้องทำตามกฎหมายของประเทศ และเผ่าสังเกตการณ์ได้ง่าย เพื่อรักษาสุขภาพจิตของคนทำงานด้านนี้

ชุยซีฉาวก้มหน้าครุ่นคิดชั่วครู่ ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจ “ได้ครับ ผมจะไปเซ็นสัญญากับคุณเดี๋ยวนี้เลย”

ในใจของหลินหลินลิ่งโลดสุดขีด “คุณชุย เชิญค่ะ”

ชุยซีฉาวกลับเข้าบ้านเพื่อเก็บของใช้จำเป็นอย่างเรียบร้อย ก่อนออกเดินทางพร้อมหลินหลิน

เมื่อชุยซีฉาวปิดประตูบ้าน ภาพที่แสนแปลกประหลาดก็ถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง --

ทุกซอกทุกมุมตั้งแต่ริมหน้าต่าง โต๊ะทำงาน ตู้หนังสือ ไปจนถึงโซฟาต่างมีภาชนะมากมายวางจับจองอยู่ทั่วทุกพื้นที่ ไม่ว่าจะเป็นข้าวสาลีพันธุ์ K9 ที่อยู่ในกระถางดินเผาขนาดใหญ่ ต้นข้าวสาลิบนถาดรองจาน ต้นเบบี๋โรส ขนาดจิ๋วในกระถางแขวน...แม้กระทั่งพืชพันธุ์ที่มีเงื่อนไขในการเติบโตยุ่งยาก ซับซ้อน ต้นไม้เขียวชอุ่มเป็นกลุ่มก้อน บ้างก็ปลุกในน้ำ บ้างก็ปลุกในดิน

บางส่วนกำลังออกผลตกดิน

พืชพันธุ์ที่เดิมอยู่คนละสภาพแวดล้อมเหล่านี้ถูกรวบรวมไว้ในพื้นที่ของมนุษย์คนหนึ่ง ทำให้สถานที่แห่งนี้ดูเหมือนเรือนเพาะปลูกแทนที่จะเป็นที่พักอาศัย ทว่าความแตกต่างอย่างสุดซึ้งกลับให้ความรู้สึกกลมกลืนน่ามหัศจรรย์ ส่งผลให้ที่แห่งนี้มีชีวิตชีวาอย่างประหลาด

ชุยซีฉาวอ่านข้อสัญญาทั้งหมดในบริษัท LJJ โดยไม่ลืมส่งให้ทนายของตนเองอีกชุด เขาค่อนข้างให้ความสำคัญกับเนื้อหาบางส่วน อย่างเช่นเทคโนโลยีระบบคัดกรองอัตโนมัติ กล่าวคือภาพโป๊เปลือยในโลกเสมือนที่ไม่ได้รับอนุญาตจากนักแสดงหลักจะถูกระบบอัจฉริยะเซนเซอร์อัตโนมัติ เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นต้องห่วงแม้แต่น้อยว่าความเป็นส่วนตัวจะเล็ดลอดออกไป

ชุยซีฉาวรีเช็กกับหลินหลินอีกครั้ง “พวกคุณจะไม่แทรกแซงทุกการกระทำของผมใช่ไหมครับ”

หลินหลินพยักหน้าอย่างหนักแน่น “พวกเราอาจให้คำแนะนำบ้างหลังได้รับ 피ดแบ็กจากผู้ชมค่ะ แต่ถึงอย่างไรสิทธิ์ในการตัดสินใจทุกอย่างก็ขึ้นอยู่กับคุณค่ะ แน่หนอนว่าตัวคุณเองก็คงต้องคำนึงถึงเรื่องยอดวิวกับรายได้ด้วย นอกจากนี้การทำให้แน่ใจว่าสถานการณ์นั้นดำเนินไปในทิศทางที่ตั้งไว้ไม่นับว่าเป็นการแทรกแซงค่ะ ยกตัวอย่างเช่น หากธีมเรื่องของเราคือโรงเรียน คุณก็ต้องใช้ชีวิตในรั้วโรงเรียน ไม่ใช่เข้าไปสร้างธุรกิจของตนเองหรือไปท่องเที่ยว อะไรประมาณนั้นค่ะ”

ชุยซีฉาวพยักหน้าด้วยท่าทางครุ่นคิด “อย่างนี้นี่เอง...นั่นสักครู่นะครับ ผมขอคุยกับทนายหน่อย”

หลินหลินนั่งรออยู่กับที่ ระหว่างที่ชุยซีฉาวกำลังคุยกับทนายตัวเธอก็เริ่มขบคิด การที่ชุยซีฉาวถามคำถามแบบนี้ เพราะหวังจะมีอิสระเต็มที่หรือเปล่า

อันที่จริง ผู้ดำเนินรายการหลายคนก็เคยเจอไม่ค่อยมีไอเดียหรือความคิดสร้างสรรค์ จึงมักขอคำแนะนำจากทางบริษัทแทน แต่ในเมื่อ

ซูยซีฉิวสามารถปลุกสายเลือดราชันในตัวให้ตื่นขึ้นได้ ความคิดของเขาก็ต่างจากคนปกติธรรมดา ราชินีไหนจะยอมถูกมัดมือมัดเท้าไว้กัน

พอเห็นว่าซูยซีฉิวมีเอกลักษณ์เช่นนี้ หลินหลินก็ยิ่งตื่นเต้นขึ้นไปอีก เธอแทบจินตนาการยอดวิวที่จะพุ่งสูงขึ้นในอนาคตได้เลย การลงโฆษณาจะต้องถูกจับจ้องทั่วทุกพื้นที่แน่นอน เธอคิดไปถึงประเภทโฆษณาที่เหมาะสมกับแขนเนลของซูยซีฉิวได้แล้วด้วยซ้ำ เสื้อผ้าผู้ชายระดับไฮเอนด์เอยจิเวลรี่เอย...

-- อีกไม่กี่วันให้หลัง หลินหลินคงอยากย้อนเวลากลับมาตบหน้าตัวเองสักผาด แต่ตอนนี้เธอได้ตกอยู่ในห้วงแห่งความเพื่อฝันอย่างสมบูรณ์แบบไปแล้ว

จนกระทั่งซูยซีฉิวเดินกลับมาแล้วพยักหน้าให้เธอ “เซ็นกันเถอะครับ”

ทั้งสองฝ่ายทำความเข้าใจถูกต้องตรงกัน หลังจากลงลายเซ็นเสร็จสัญญาก็มีผลโดยทันที

หลินหลินจับมือกับซูยซีฉิว “ยินดีที่ได้ร่วมงานกันนะคะคุณซูย คุณอยากเข้าโลกเสมือนเมื่อไหร่ดีคะ คุณน่าจะมีเวลาเตรียมตัวอีกประมาณ... ห้าวันค่ะ”

“ไม่ต้องรอถึงห้าวันหรอกครับ วันนี้เลยก็ได้” ซูยซีฉิวพยายามระงับแรงกระตุ้นที่เกิดจากสายเลือดของเขา “ช่วยจัดการให้ผมโดยเร็วที่สุดก็ดีครับ”

“เห็นคุณกระตือรือร้นที่จะทำงานแบบนี้ ฉันรู้สึกยินดีจริงๆ” หลินหลินขยิบตาให้เขา “ฉันเชื่อตามฉันมาเลยคะ คุณสามารถโอนย้ายได้ทันทีที่ดูข้อมูลเบื้องต้นทั้งหมดเสร็จ พวกเราเตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว เพราะอยากปล่อยให้คุณมีทางเลือก พวกเราจึงไม่เปลี่ยนลักษณะทางกายภาพของคุณไปจากที่เป็นจริงมากนัก ส่วนอายุถูกเซตไว้ที่ยี่สิบสี่ปี เรื่องราวในสถานศึกษาสามารถพัฒนาไปได้หลายรูปแบบ โลกนี้เกิดขึ้นในรั้วมหาวิทยาลัย คุณจะเลือกเป็นอาจารย์หรือนักศึกษาปริญญาเอกก็ได้ และ ‘คุณอา’ ของคุณเป็นอธิการบดีของมหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นทุกอย่าง

สามารถเจรจาได้หมดค่ะ”

ความจริงแล้วการมีภูมิหลังที่ค่อนข้างดีตั้งแต่เริ่ม นับว่าเป็นสิทธิพิเศษซึ่งทางบริษัทมอบให้เขา -- ในเมื่อผู้ชมยุคสมัยนี้ไม่ค่อยมีความอดทนเท่าไร

ตอนซูชิฉาวได้ยื่นว่า “ทุกอย่างสามารถเจรจาได้” เขาก็เผยรอยยิ้มออกมาเล็กน้อย ถึงแม้บิโบน้าจะแฝงความเหนียวล้าจากการพักผ่อนไม่เพียงพอมาหลายวัน แต่พอเขายิ้ม มันกลับเปลี่ยนความอ่อนล้าให้กลายเป็นความมดงามที่ดูอบอุ่น ทำเอาหลินหลินใจลอยไปชั่วครู่

เธอสังเกตเห็นใจอย่างแรงกล้าว่ารายการต้องตั้งเป็นพลุแตกแน่

หลินหลินนำทางซูชิฉาวไปยังห้องทำงาน ระหว่างที่มงานติดตั้งอุปกรณ์บนตัวของเขา ปากก็เอ่ยถาม “คุณซูชิเคยมีประสบการณ์เล่นกีฬาทางอากาศอย่างโดดร่มหรือบันจี้จัมป์มาบ้างไหมครับ”

ซูชิฉาวชะงักเล็กน้อย “เคยบ้าง ทำไมเหรอครับ”

หลินหลินประคองเครื่องมือตอบ “ตอนทำการไอน์ย่ายจะเกิดสภาวะไร้แรงโน้มถ่วงอย่างรุนแรง มีตัวแสดงหลักหลายคนที่ทนไม่ไหวแล้ววาเจียนตอนไปถึงคะ ที่จริงแล้วทางแล็บพยายามที่จะแก้ไขในจุดนี้มาโดยตลอด แต่ขณะนี้ยังหาวิธีแก้ปัญหามิได้เลย คุณซูชิเคยมีประสบการณ์เล่นกีฬาทางอากาศมาบ้าง น่าจะรับมือได้ดีกว่าคนอื่น ๆ”

ในความคิดของเธอ คนที่มีสายเลือดราชันคงไม่กลัวสภาวะไร้แรงโน้มถ่วงเท่าไรหรอกมัง

เป็นไปตามที่เธอคิด ซูชิฉาวไม่ได้ใส่ใจจุดนี้ซัก

“ไม่เป็นไรครับ เริ่มเถอะ”

“เตรียมการไอน์ย่ายไปยังโลกเสมือน”

“สาม”

“สอง”

“หนึ่ง!”

ทันใดนั้นเขาก็ตกอยู่ในสภาวะไร้แรงโน้มถ่วงอย่างรุนแรง การไอน์ย่ายให้ความรู้สึกเหมือนกับตอนร่วงตึงจากที่สูงสู่พื้นดินด้วยความเร็วสูงสุด

ซูยซีฉาวร้องตะโกนอย่างสะใจ “Geronimo² --”
เมื่อ “ตกลงสู่พื้นดิน” ก็กลายเป็นอีกโลกหนึ่งแล้ว

เสียงร้องตะโกนดังกึกก้องเจียบลงพร้อมกับเท้าที่เตะสัมผัสบนพื้นอีกครั้ง จากความมืดมืดเบื้องหน้าค่อย ๆ มีแสงสว่างขึ้น ซูยซีฉาวกลับมาควบคุมร่างกายได้อีกครั้ง

เขาลืมตาขึ้น ภาพพาร์ตเมนต์ซึ่งเคยนิยมในช่วงศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ปรากฏสู่สายตา ภายในห้องตกแต่งด้วยโทนสีขาว ดำ เทาเป็นหลัก เรียบง่ายแต่ดูดี หากพิจารณาจากเฟอร์นิเจอร์ที่ใช้ตกแต่งแล้ว ก็นับว่ามีคุณภาพชีวิตที่ไม่เลวเลยในยุคสมัยนี้

บริษัท LJJ ย่อมมีเซตตั้งโลกเสมือนที่แตกต่างกันไปสำหรับตัวแสดงแต่ละคน ถึงแม้จะดูแลซูยซีฉาวเป็นพิเศษในครั้งแรก แต่ถ้าโลกที่ซูยซีฉาวต้องดำเนินเป็นชีวิตจำพวกสร้างแรงบันดาลใจแทนที่จะเป็นชีวิตในรั้วสถานศึกษา ภาพที่เห็นคงจะเป็นอีกแบบแน่นอน

แม้ว่าระยะเวลาหลังจากเซ็นสัญญาจนถึงตอนนี้จะเป็นช่วงสั้น ๆ แต่ซูยซีฉาวได้วางแผนเอาไว้ทั้งหมดเรียบร้อยตั้งแต่อ่านข้อมูลจบ เขาเดินวนรอบห้องอย่างมาดมั่น ก่อนจะหยิบคู่มือการใช้งานอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ออกมาอ่าน

หลังจากใช้เวลาไม่นานทำความเข้าใจแล้ว ซูยซีฉาวก็ลุกขึ้นเดินไปที่ริมหน้าต่าง เขาจัดกระดาษดอกเดซี่ปลอมตรงขอบหน้าต่างเล็กน้อย ก่อนจะหยิบเครื่องมือสื่อสารในยุคสมัยนี้อย่างโทรศัพท์มือถือมาค้นหา “คุณอา” ในรายชื่อติดต่อ แล้วต่อสาย

“ฮัลโลล คุณอา ผมซูยซีฉาวครับ”

อธิการบดีซูยที่ปลายสายมีน้ำเสียงสนิทสนมเป็นอย่างยิ่ง

² แปลว่า ถึงพื้นแล้ว มาแล้ว เป็นคำที่ใช้ตะโกนแสดงความตื่นเต้นเร้าใจ มีความสุข โดยเฉพาะตอนกระโดดจากที่สูง เช่น โดดรัม บันจี้จัมป์ ฯลฯ เริ่มใช้กันในหมู่พลทหารที่โดดรัมในช่วงปี ค.ศ. 1997 มีนักเขียนหยิบมาใช้เพื่อเป็นคำพูดติดปากของตัวละครดอกเตอร์ รูนที่ 11 ในซีรีส์เรื่อง *Doctor Who*

“ซีฉิวนี่เอง อากำลังนึกถึงอยู่เลยว่าหลานเพิ่งกลับจากต่างประเทศ เลยอยากชวนมานั่งเล่นที่บ้านสักหน่อย คิดไม่ถึงว่าหลานจะเป็นฝ่ายโทร.หา อาก่อน เป็นยังไงบ้าง คุณกับพ่อเรียบร้อยแล้วหรือยังว่าจะทำอะไรต่อ”

ซูซีฉิวตั้งดอกไม้ปลอมอย่างใจเย็น แม้มดอกไม้จะเป็นของปลอม แต่ดินเป็นของจริง ถึงคุณภาพจะธรรมดาและขาดความชุ่มชื้นไปหน่อยก็ตาม เขาเอ่ยตอบ “คุณอา ผมอยากอยู่ที่มหาวิทยาลัยในประเทศไปอีกสักพัก”

อิการบตีซูยอุทาน“เอ้” ออกมา แต่ด้วยความเชื่อมั่นในตัวหลานชาย เขาจึงตอบกลับอย่างรวดเร็ว “ฮ่าๆ นั่นที่โทร.หาอาเนี่ย อยาบอกนะว่าอยากเข้า มหาวิทยาลัย C นะ ถึงจะหมดเขตรับสมัครแล้ว แต่ก็ยังใช้ช่องทางพิเศษ³ได้แหละ”

ซูซีฉิววางดอกไม้ปลอมไว้ด้านข้าง แล้วเดินไปหยิบพริกจากในครัว ก่อนเลือกพริกเม็ดใหญ่มาหั่น “คุณอาครับ ผมไม่ได้จะไปเรียนหนังสือ”

อิการบตีซูยคิดตามแล้วกล่าว “นั่นจะมาสอนหนังสือเหรอ ไม่ใช่ว่าไม่ได้นะ แต่อาไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร...”

ซูซีฉิวขัดคำพูดอีกฝ่ายด้วยเสียงเรียบนิ่ง “คุณอา ผมได้ยื่นมาว่า โรงอาหารในมหาวิทยาลัย C กำลังจะเปิดให้ประมูลเหรอครับ”

เขาเลือกหยิบเมล็ดพริกที่ค่อนข้างแข็งไปตากแดด

เทียบกับท่าทางสบายๆ ของซูซีฉิวแล้ว อิการบตีซูยกลับตกอยู่ใน ความเงียบงันอันแปลกประหลาด จากนั้นปลายสายก็ส่งเสียง“หือ?” ออกมา อย่างซื่อๆ

มหาวิทยาลัย C มีพื้นที่กว้างใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ในเมืองมหาวิทยาลัย³ ของเขตหนานไห่⁴ โรงอาหารก็มีมากถึงห้าแห่งด้วยกัน ทว่าโรงอาหาร หมายเลขหนึ่งไปจนถึงโรงอาหารหมายเลขห้าต่างขึ้นชื่อว่าเป็นฝันร้าย ในชีวิตมหาวิทยาลัยสำหรับเหล่านักศึกษา เพราะระดับความเลวร้ายของ

³ เมืองมหาวิทยาลัย (College Town) เป็นเมืองที่ปกครองโดยมหาวิทยาลัย และ มีสิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณูปโภคครบครัน

⁴ ตั้งอยู่ในเมืองฝูซานของมณฑลกวางตุ้ง ประเทศจีน

โรงอาหารในมหาวิทยาลัย C ก็ติดอยู่ในอันดับต้น ๆ ของบรรดามหาวิทยาลัยทั้งหมดในเขตหนานไห่เช่นกัน

--ไม่ลี ตั้งแต่มีคนเผยแพร่เมนูของโรงอาหารมหาวิทยาลัย C บนอินเทอร์เน็ตเมื่อปีก่อน ชาวเน็ตจากหลายมหาวิทยาลัยต่างก็แสดงความคิดเห็นร่วมกันว่า แม้แต่ข้าวโรงอาหารของตนเองก็เทียบไม่ติด น่ากลัวว่าคงได้อัปเกรดกลายเป็นสุดยอดอาหารท้องถิ่นจีนตระกูลที่เก้า⁵ ในระดับมณฑลจนไปถึงระดับประเทศแล้วละมัง

อย่างเช่นในเวลาี่ เมิ่งซัง นักศึกษาชั้นปีที่สามจากสาขาภาษาจีน กำลังเดินวนเวียนไปมาอย่างลังเลตรงทางแยก

เพื่อนร่วมชั้นที่เดินผ่านตบไหล่เขาพลางเอ่ยถาม “ยืนทำอะไรอยู่ตรงนี่”

เมิ่งซังเผยรอยยิ้มเหยเก “เลี้ยวซ้ายคือโรงอาหารหนึ่ง เลี้ยวขวาเป็นโรงอาหารสี่ เลือกอะไรดี”

มุมปากของเพื่อนคนนั้นกระตุกหนึ่งที่ ก่อนเอ่ยอย่างเศร้าโศก “มันต่างกันด้วยหรือไง”

บรรดาโรงอาหารของมหาวิทยาลัย C ก็แข่งขันค่อนข้างดุเดือดเช่นกัน พวกเขาเอาแต่คิดเมนูสุดสร้างสรรค์ออกมาแข่งกันไม่หยุดหย่อน โรงอาหารหมายเลขหนึ่งกับสี่นั้นว่าแข่งขันกันดุเดือดที่สุดในหมู่โรงอาหารทั้งหมดเลยก็ว่าได้

หัวข้อที่ว่าใครจะเป็นตัวแทนของโรงอาหารมหาวิทยาลัย C ยังถกเถียงกันไม่หยุดในกลุ่มนักศึกษา

เมิ่งซัง “ฉันเห็นในเว็บบอร์ดของมหาวิทยาลัย เมื่อวานโรงอาหารหนึ่งเพิ่งออกเมนูใหม่อย่างพิกพั๊ดล่าเถียว⁶ แล้วยังมีข้าวจากวงในบอกว่า

⁵ เป็นศัพท์แสลงที่เกิดขึ้นในปี 2012 เอาไว้ใช้เรียกเมนูของโรงอาหารในสถานศึกษาต่างๆ ที่นับวันยิ่งแปลกพิสดารไม่น่ากินของจีน และเน้นคอนเซ็ปต์ “แพง ไม่น่ากิน น้อย และไม่มีเนื้อสัตว์” (เช่น ข้าวโพดผัดตองุ่น บะหมี่ผัดโบซา สลัดขนมไหว้พระจันทร์กับผักตอง ฯลฯ) โดยเป็นการล้อกับอาหารท้องถิ่นแปดตระกูลดั้งเดิม

⁶ คือขนมกินเล่นชนิดหนึ่ง เป็นแผ่นแป้งที่มีรสเผ็ดต่างๆ

วันนี้โรงอาหารสี่ออกเมนูใหม่เป็นเนื้อตุ๋นแก้วมังกร...”

เพื่อนร่วมชั้น “...”

เมิ่งซัง “...”

ทั้งสองคนเงยบงกซ์ไปพักหนึ่ง

เพื่อนร่วมชั้น “ใกล้เปิดเทอมแล้ว โรงอาหารน่าจะใกล้เปิดให้ประมูลใหม่แล้วละมัง”

เมิ่งซังคอดก “อย่าหวังอะไรมๆ แล้งๆ เลย โรงอาหารพวกนี้เส้นใหญ่จะตาย จะเปลี่ยนเจ้าของขนาดนั้นได้ยังไง อีกร้อยอย่าง ถ้าเปลี่ยนแล้วแยกว่าเดิมละ”

ยังมีที่ย่าแยะไปกว่าเหล่าโรงอาหารห้าพยัคฆ์ของมหาวิทยาลัย C อีกเทรอ ระหว่างทั้งคู่กำลังครุ่นคิดก็พากันเงยบงกซ์อย่างเศร้าสร้อยอีกครั้ง

ผ่านไปสักพักเมิ่งซังถึงต้นจากวงค์ เขาถามขึ้น “เออใช่ นายกำลังจะไปไหน ไม่ไปกินข้าวที่โรงอาหารเทรอ”

เพื่อนร่วมชั้นเพยรอยยิ้มของผู้รอดชีวิตออกมา “เกือบลืมไปเลย เมื่อกี้มัวแต่กลัวโรงอาหารจนลืมตัว! มื้อนี้ฉันรอดตายแล้ว พี่ชายมาเยี่ยมพอดี เลยจะพาฉันไปกินข้าวที่ร้านดังเพิ่งเปิดสาขาใหม่อย่างเว่ยจือหลินละ”

ร้านอาหารเว่ยจือหลินขึ้นชื่อในเรื่องรสเผ็ดร้อนอันเป็นเอกลักษณ์ของอาหารเสฉวน ช่วงนี้ร้านกำลังได้รับความนิยมในหลายพื้นที่ การตลาดออนไลน์ก็เป็นไปด้วยดี ในที่สุดตอนนี้ก็มาเปิดสาขาในเมืองมหาวิทยาลัยหนานไห่ซึ่งมีนักศึกษาหนาแน่นที่สุดสักที แม้ยังไม่ถึงช่วงเปิดเทอม แต่ก็มีผู้คนแถวนี้มากพอสมควร แถมนยังมีชาวเมืองที่มาเพื่อการนี้โดยเฉพาะอีกได้ยืนยันว่าต้องต่อแถวรอรับบัตรคิวล่วงหน้าเกือบสองสามชั่วโมงเลยทีเดียว

เมิ่งซังที่คำใช้จ่ายในการกินอยู่กำลังจะหมดแทบน้ำตาไหลอีกรอบ “นาย...”

“รักษาเนื้อรักษาตัวละ ฉันจะหอกกลับมาฝากนายเป็นมือเย็นแล้วกันนะ ถ้าฉันกินเหลือและนายยังกินไหวนะ!” พอเพื่อนร่วมชั้นพูดจบก็รีบหนีไปทันที

ชุยซีฉาวสวมชุดสูทสีเข้มสามชิ้นเป็นทางการ ในวงแขนโอบกระถางต้นกล้า สูงสิบเซนติเมตร รถของอิการบตีชุยขับวนรอบพื้นที่มหาวิทยาลัย C สายตาของชุยซีฉาวจ้องเขม็งไปยังพื้นหญ้าสีเขียวภายในรั้วมหาวิทยาลัย ละเลยสายตาเป็นห่วงจากอิการบตีชุยอย่างสิ้นเชิง

พื้นที่ว่างเยอะจ้ง อยาก...อยากจะครอบครองพวกมันทั้งหมด...

แล้วปลุกจนเต็มพื้นที่

“ซีฉาว...” อิการบตีชุยคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น เย่อย่างเป็นห่วง “หลานจะเข้าร่วมประมูลโรงอาหารจริง ๆ เหรอ อาไม่เข้าใจเลย ตอนหลานไปเรียนหนังสือที่เมืองนอกโดนกดดันมากไปใช้ไหม”

น้ำเสียงตอนเอ่ยคำว่า “ประมูลโรงอาหาร” ของอิการบตีชุย แปลกประหลาดขั้นสุด ไม่ว่าอย่างไร เขาก็ไม่สามารถเชื่อมโยงเรื่องนี้เข้ากับ หลานชายได้เลยจริงๆ

ชุยซีฉาว “อืม” รับคำ ไม่ได้ปฏิเสธอะไร “อยากผ่อนคลายนะครับ”

คิ้วที่ขมวดมุ่นของอิการบตีชุยค่อย ๆ คลายออก ตาเหลือบมอง กระถางในมืออีกฝ่าย “ถ้าหลานแค่นี้ก็อยากปรับสภาพอารมณ์ อากี้จะไม่ว่าอะไรอีก ยังไงร่างกายก็สำคัญที่สุดอยู่แล้ว อาไม่กลัวว่าหลานจะไม่เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน แต่ห่วงเรื่องสุขภาพของหลานมากกว่า”

เขามั่นใจว่าเมื่อครู่ตัวเองเห็นความทะเยอทะยานในสายตาของชุยซีฉาว -- ถึงจะไม่รู้ว่าเกิดจากอะไรก็ตาม

“ขอบคุณครับคุณอา งั้นเรื่องประมูล?” ชุยซีฉาวมองอีกฝ่าย

อิการบตีชุยตอบอย่างไม่ลังเล “ตอนบ่ยหลานแคไปดูว่าชอบที่พักรั้วไหมก็พอ”

“ขอบคุณครับคุณอา” คราวนี้ชุยซีฉาวถึงได้เผยรอยยิ้มออกมา เขาดูไม่ต่างจากร่างจริงเลยแม้แต่น้อย มีเพียงแค่รอยดำคล้ำตรงใต้ตาเท่านั้นที่หายไปพร้อมกับดูมีชีวิตชีวามากขึ้น เรียกว่าที่เขมุดังหมึกจิ้นโค้งขึ้นเหมือนต้นหลิวยามฤดูใบไม้ผลิ⁷

⁷ เป็นสำนวนจีนที่แปลว่า นุ่มนวล งดงาม

ไต่ขึ้นมาว่าบริษัท LJJ อ้างอิงข้อมูลมากมายระหว่างพัฒนาโลกเสมือน ข้อมูลเหล่านั้นรวมถึงคลังข้อมูลของมนุษย์จริง ๆ ที่พวกเขาเสียเงินทุนก่อนใหญ่ขึ้นมา พอได้สัมผัสความเป็นห่วงเป็นใยที่ดูจริงจังจากอธิการบดีชุย เขาถึงได้หมดข้อสงสัยในเรื่องนี้

“อากีมีหลานแค่คนเดียว ขอขอบคุณอะไรกัน” อธิการบดีชุยถามขึ้นอีก “เออใช่ นี่หลานปลูกดอกไม้อะไรอยู่”

ชุยชีฉาว “พริกครับ”

อธิการบดีชุย “หา?”

ชุยชีฉาวมองอย่างละเอียดอีกที “พืชตระกูลมะเขือ^๑ โดยทั่วไปเรียกว่าพริกชี้ฟ้าครับ”

อธิการบดีชุย “?”

บริษัท LJJ

หลินหลินถามย่าลูกน้องที่อยู่ตรงหน้าด้วยสายตาเลื่อนลอย “เธอยังไงนะ พุดอีกรอบซี”

ลูกน้องพุดรัวเร็ว “คุณชุยไม่ได้เป็นอาจารย์และไม่ได้เป็นนักศึกษา แต่เขาเข้าร่วมการประมูลโรงอาหารของมหาวิทยาลัย C ค่ะ”

หลินหลินลุกพรัดขึ้นทันที “เขาเข้าใจสถานการณ์เบื้องต้นแล้ว ไม่ใช่หรือไง พวกเราทำรายการหมวดชีวิตในรั้วโรงเรียนอยู่ ไม่ใช่แนวทำอาหารนะ -- ไม่สิ ถึงจะเป็นรายการอาหารก็เถอะ แต่ใครเขาจะเริ่มต้นจากการทำโรงอาหารกัน!”

ทุกคนดูรายการหมวดชีวิตในรั้วโรงเรียนเพราะอยากดูชีวิตในวัยเรียนต่างหาก ไม่ว่าจะป็นรักต้องห้ามระหว่างลูกศิษย์กับอาจารย์ หรือจะเป็นความรักบริสุทธิ์ของเหล่านักเรียนนักศึกษา โรงอาหารควรจะเป็นแค่หนึ่งในฉากที่ไม่สำคัญนักถึงจะถูก

^๑ พริกเป็นพืชตระกูลซอลานีซี (Solanaceae) ซึ่งอยู่ในตระกูลเดียวกับมะเขือ มันฝรั่ง และยาสูบ พืชในตระกูลนี้มีอยู่ประมาณ 90 สกุล หรือ 2,000 ชนิด โดยทั่วไปเป็นได้ทั้งพืชล้มลุก ไม้พุ่ม และไม้ยืนต้นขนาดเล็ก

อีกอย่าง ต่อให้เป็นรายการอาหาร พวกอาหารประจำตระกูลเอย อาหารพื้นบ้านเอย อาหารในงานเลี้ยงสุดหรูหฺราเอย หรือจะเป็นการเอาชีวิตรอดในป่า ยังจะดูมีอนาคตมากกว่านี้เลย มาทำโรงอาหารนี่คือเรื่องอะไรกัน

แม้ต่อจากนี้ซูยซีฉาอาจจะมีความรักกับใครสักคน แต่ความเท่ก็ลดลงไปแล้วไม่น้อย ถ้าปล่อยรายการแบบนี้ลงในเซนเนลจะโดนผู้ชมร้องเรียนหรือเปล่า

ไม่ใช่สิ...ถึงจะหน้าตาดี แต่ก็ทำแบบนี้ไม่ได้ไหม?

ลูกน้องก้มหน้าก้มตาเล่าต่อ “นายของเขายืนยันว่าการกระทำแบบนี้ไม่ผิดข้อสัญญาข้อไหนเลย เขาเข้าร่วมมหาวิทยาลัยไปจริง แถมพวกเรา ยังไม่สามารถแทรกแซงในเรื่องนี้ได้อีก”

หลินหลินรู้สึกเหมือนจะขาดอากาศหายใจ “ฉันกำลังสงสัยว่าโดนหลอกทำสัญญาหรือเปล่าด้วยซ้ำ! เขามีสายเลือดพิเศษระดับสูงอย่างสามราชาห้าจักรพรรดิไม่ใช่หรือไง”

ลูกน้อง “เอ่อ ได้ยินมาว่าสายเลือดของคุณซูยซีฉามาจากเหยียนตี้เส้นหนง^๑ แต่ตอนนี้เขาแค่อยากปลูกพืชผักน่ะค่ะ”

หลินหลิน “...”

ลูกน้อง “นายของเขາบอกว่าตอนนี้ประชากรล้มหลาม พื้นที่แบ่งปันส่วนให้แต่ละคนน้อยเกินไป โลกเสมือนจึงกลายเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดในการระบายความต้องการปลูกพืชพันธุ์ของเขา บอสคะ การสร้างโลกเสมือนแต่ละครั้งค่าใช้จ่ายสูงมากเลยนะคะ จะหยุดกลางคันก็ไม่คุ้มเท่าไรره่ แถมพวกเรายังเซ็นสัญญาระยะยาวอีกด้วย จะขาดทุนใหม่คะเนี่ย...”

^๑เหยียนตี้เส้นหนง (炎帝神農) หนึ่งในสามราชาในยุคสามราชาห้าจักรพรรดิ ในตำนานมักจะบอกว่าเหยียนตี้ (จักรพรรดิแห่งไฟ) กับเส้นหนง (เทพแห่งการเกษตรและการแพทย์) เป็นคนเดียวกัน ตำนานกล่าวไว้ว่า เขาคือเทพผู้สั่งสอนในด้านการทำสิกรรม เกษตรกรรม รวมไปถึงด้านการแพทย์ให้แก่มนุษย์ และเป็นผู้รวบรวมสรรพคุณของสมุนไพรต่าง ๆ ด้วยการชิมถึงร้อยกว่าชนิด เขาสูงถึงสามเมตร และมีเขาหัวอยู่บนหัว

หลินหลิน “...”

ถึงอธิการบดีซุขจะตกปากรับคำแล้ว แต่ซุขซีฉาวก็ต้องลงมือทำบางอย่างเอง อยู่ดี อย่างพวกเอกสารการจดทะเบียนจัดตั้งบริษัท ใบอนุญาตประกอบ ธุรกิจ เอกสารเสนอประมูลราคาโรงอาหาร หรือข้อมูลโครงการ เป็นต้น

ส่วนเรื่องพนักงาน อธิการบดีซุขเคยบอกไว้ว่า พนักงานโรงอาหาร ก่อนหน้ามาจากบริษัทจัดส่งแรงงานที่เซ็นสัญญาด้วย หากเขาจะเข้าร่วม การประมูล อีกฝ่ายช่วยติดต่อจ้างงานพนักงานเดิมต่อให้ได้ แบบนี้จะได้ ตัดปัญหาไปอีกเปลาะ

ซุขซีฉาวยังไม่เข้าใจโลกนี้มากนัก จึงตอบตกลงไปอย่างง่ายดาย เป็นธรรมดา

เขากำลังเช็คเงินทุนที่ตนเองมี จากหมวดหมู่ประเภทของโลกเสมือน ผนวกกับเซตตั้งของเขาแล้ว เงินในบัญชีมีเพียงพอสำหรับการบริหารในช่วงแรก อีกทั้งยังมีรายรับหลังจากโรงอาหารเริ่มเปิดทำการอีก

โรงอาหารของมหาวิทยาลัย C ไม่เปิดให้คนภายนอกใช้บริการ ซ้ำยังไม่รับเงินสดอีกต่างหาก เหล่าอาจารย์และนักศึกษาต้องใช้บัตรของ มหาวิทยาลัย¹⁰ รูดจ่ายค่าอาหาร แล้วค่อยไปคิดเงินกับแผนกการเงิน ทุกสิ้นเดือนแทน

แน่นอนว่าเรื่องเหล่านี้ไม่ใช่ประเด็นหลักที่ซุขซีฉาวสนใจ เขากำลัง ตั้งใจศึกษาแผนผังของโรงอาหารหมายเลขหนึ่งที่ตัวเองเตรียมจะประมูลอยู่

ทั้งสองข้างของโรงอาหารหมายเลขหนึ่งอยู่ติดกับหอพักนักศึกษา ด้านหนึ่งหันไปทางริมถนน ส่วนอีกด้านหันไปหาภูเขาสูงเล็กภายใน มหาวิทยาลัย บัญชีเขามีสวนสาธารณะขนาดเล็กที่สร้างไว้ให้นักศึกษาขึ้นไป พักผ่อนหย่อนใจได้

¹⁰ บัตรของมหาวิทยาลัยในส่วนนี้จะต่างจากบัตรนักเรียน เป็นบัตรที่บางโรงเรียนและ มหาวิทยาลัยในประเทศจีนใช้ร่วมกันในสถานศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการซื้อข้าวของในสหกรณ์ หรือการใช้จ่ายใดๆ ในสถานศึกษาก็ตาม

อาคารโรงอาหารมีทั้งหมดห้าชั้น รวมชั้นใต้ดินซึ่งเป็นโซนห้องครัว ห้องแช่แข็ง และโซนแปรรูปอาหารต่างๆ ไว้ด้วย ชั้นหนึ่งถึงสี่เป็นโซนร้านอาหาร โดยมีห้องครัว ห้องทำงาน ห้องประชุมอยู่ด้วยกัน พื้นที่ทั้งหมดของตึกมีมากกว่าหนึ่งพันตารางเมตร

ซูซี่ฉิวพอรับได้ แต่สิ่งที่เขาให้ความสำคัญคือพื้นที่ทั้งหมดของมหาวิทยาลัย C มากกว่า

ในโลกที่เขาใช้ชีวิตอยู่ มนุษย์ยากจะมีพื้นที่ให้ใช้สอยมากขนาดนี้ เพราะอย่างนั้นเทคโนโลยีโลกเสมือนจึงถูกยกให้เป็นแนวทางในอนาคตของมวลมนุษยชาติมาโดยตลอด หากพัฒนาเทคโนโลยีให้มั่นคงกว่านี้ คนปกติธรรมดาทั่วไปคงเข้าถึงได้

ซูซี่ฉิวดูไปดูมาก็เริ่มควบคุมแรงกระตุ้นภายในไม่อยู่ หลังสายเลือดที่สืบทอดจากจักรพรรดิยุคโบราณได้ตื่นขึ้น รอบกายของเขาก็เต็มไปด้วยกลิ่นอายของราชัน นี่ก็อยากจะปลุกของกินอะไรสักอย่างให้รู้แล้วรู้รอด

บริษัท LJJ วางแผนเรื่องซูซี่ฉิวไว้อย่างจริงจัง แม้ภายนอกจะทำเป็นไม่มีสคริปต์เตรียมไว้ให้ แต่พวกเขากลับเซตเวลาเริ่มต้นไว้หลังจากหมดเซตรับสมัคร และเพิ่มตัวช่วยอย่างอธิการบดีซูซี่มาให้ด้วย

--ไม่ว่ายังไง การปรากฏตัวขึ้นแบบไม่บอกกล่าวก็ให้ความรู้สึกเท่กว่านี่นา

ใครจะไปรู้ว่าถึงซูซี่ฉิวใช้ตัวช่วยนี้ก็จริง แต่กลับเอาไปช่วยในการทำสัญญาประมูลซื้อโรงอาหารแทน ตอนหลินหลินรู้เรื่องจึงเกือบกระอักเลือด

เมื่อมีอธิการบดีช่วยเหลือ เขาย่อมประมูลสำเร็จและกลายเป็นผู้บริหารโรงอาหารหมายเลขหนึ่งของมหาวิทยาลัย C โดยไร้ข้อกังขา เจ้าของเดิมที่แพ้การประมูลขายต่ออุปกรณ์เครื่องมือเดิมของโรงอาหารหนึ่งให้เขาอย่างहतู่

พนักงานทั้งหมดของโรงอาหารหมายเลขหนึ่งต่างเผยสีหน้าสงสัย เมื่อเห็นซูซี่ฉิวปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับกระถางต้นพริกชี้ฟ้าที่เริ่มงอก

ทุกคนอ่อนไหวกับนามสกุล “ชุย” เป็นพิเศษ เพราะเป็นนามสกุลเดียวกับอธิการบดี ช້ายังได้ยืนยันว่าคุณชุยคนนี้เป็นนักเรียนนอกที่เพิ่งกลับมาอีกต่างหาก พอเห็นเจ้าตัวที่มีใบหน้าหล่อเหลา สวมชุดสูทพอดีตัว เน้นสัดส่วนเอวบางกับเรียวยาวดูดีแล้ว ก็ทำให้ทุกคนอดสงสัยไม่ได้... คนแบบนี้ทำไมถึงเลือกมาบริหารร้านอาหารกันนะ

ไม่ใช่แค่นั้น คุณชุยคนนั้นยังไปคุยกับบริษัทจัดส่งแรงงาน ปรับสัญญาขึ้นเงินเดือนและสวัสดิการให้แก่ทุกคนเสร็จสรรพอีกต่างหาก จนทำให้พวกเขา รู้สึกราวกับเป็นความฝันอย่างไรอย่างนั้น

“สวัสดิการรับทุกคน ผมสกุลชุย ชุยซีจาวครับ เมื่อสักครู่ผมได้ตรวจดูข้อบังคับเต็มทั้งหมดแล้ว ส่วนมากน่าจะใช้ต่อไปได้” ชุยซีจาวแนะนำตัวอย่างเรียบง่ายจนไม่รู้ว่าจะง่ายยังไงอีกแล้ว ไม่มีคำพูดที่ซับซ้อนยุ่งยาก หรือแม้กระทั่งคำกล่าวเปิดตัวตำแหน่งใดๆ

เขาไม่ทำความคุ้นเคยกับโครงสร้างพนักงาน ไม่ชิมอาหาร และไม่พยายามทำความเข้าใจกับสถานการณ์งานขายในปัจจุบัน แต่กลับมอบคำสั่งแรกให้แทน

“ตอนนี้รบกวนขอให้ทุกคนถอนต้นไม้ทุกต้นออก และถอนหญ้าที่อยู่บริเวณรอบนอกร้านอาหารออกให้หมดด้วยครับ”

ทุกคน “?”

หลี่ทิงเหมย แม่ครัวจากเคาน์เตอร์ชั้นหนึ่งถามสิ่งที่ทุกคนคิดอยู่ในใจ “ถ้าแก่ชุย ทำไมเหรอคะ จะทำอะไรกัน”

ชุยซีจาวปรายตามองเธอที่หนึ่งพร้อมตอบ “คิดว่าเป็นการลดค่าใช้จ่ายแล้วกันครับ ผมไปดูพวกผักในห้องแช่แข็งมาแล้ว ผมอยากให้เห็นที่ตรงนี้ทั้งหมดเปลี่ยนมาปลูกพริกแทน”

พนักงานของร้านอาหารต่างมองหน้ากันไปมา ถึงจะไม่ได้รู้สึกว่าการนี้มันแปลกอะไรนัก -- เพราะคนจีนไปไหนก็ชอบปลูกพริกปลูกกระเทียมเองไม่ใช่หรือไง แต่พอประโยคนี้ออกมาจากปากอีกฝ่ายแล้ว กลับให้ความรู้สึกไม่เข้ากันเป็นอย่างยิ่ง แถมถ้าแก่ชุยยังเหนือชั้นกว่าคนธรรมดาไปอีก แม้แต่ต้นไม้ เขาก็จะให้คนเปลี่ยนเป็นพริกทั้งหมด...

ความจริงแล้ว พวกพีชพันธุ์ทั้งในและนอกโรงอาหารต่างก็ปลูกโดยทางมหาวิทยาลัย และจะมีคนจากบริษัทดอกไม้มาเปลี่ยนไม้ดอกเป็นระยะ

แม้แต่หญ้าก็เป็นหนึ่งในโครงการพื้นที่สีเขียว พูดยตามหลักแล้วพวกเขาไม่ควรจะเป็นคนจัดการเรื่องนี้ด้วยซ้ำ

ทว่าพอนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าแก่ชวยกับท่านอธิการบดีชวยอีกทั้งพื้นที่ตรงนี้ยังเป็นของโรงอาหาร ถ้าถอนไปก็คงไม่เป็นไรหรอกมัง

เพื่อแสดงภาพลักษณ์ที่ดีต่อหน้าเจ้านายคนใหม่ ทุกคนจึงได้แต่เก็บงำความสงสัยเอาไว้ในใจ แล้วเริ่มลงมือทำงาน คนที่ก่อกวนเอาเมล็ดก็กรีดยไป ส่วนคนที่นำพริกไปตากก็ตากไป พืชที่ถูกถอนขึ้นมาก็ย้ายออกไป

ชวยซีฉาวคอยสั่งการอยู่ด้านข้าง ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึกอึมเอม เขาเหมือนจะอ่อนไหวกับขั้นตอนการเพาะปลูกมาตั้งแต่เกิด ชายหนุ่มกำหนดเวลาไว้อย่างชัดเจนสำหรับแต่ละขั้นตอน ขนาดวิธีการก็ต้องเป็นไปตามที่สั่ง

ก่อนหน้านี้ทางโรงอาหารเคยตากเมล็ดพริกเอาไว้จำนวนหนึ่ง สามารถนำไปปลูกได้ในทันที แต่ชวยซีฉาวห้ามไว้ในขณะที่พวกเขา กำลังจะนำเมล็ดพวกนั้นไปปลูก

“ความชุ่มชื้นในดินยังไม่พอ ต้องรดน้ำก่อนครับ ปริมาณน้ำต้องมีอย่างน้อยเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ขุดดินให้ลึกถึงห้าสิบเซนติเมตร แล้วค่อยปลูกแบบแถวเดี่ยว¹¹ โดยเว้นระยะห่าง...สามสิบเจ็ดจุดห้าเซนติเมตร”

พนักงานของโรงอาหารต่างอ้าปากค้าง

พวกเขาบางคนเติบโตในชนบท บ้านเกิดก็พอมีพื้นที่อยู่บ้าง ตอนแรกพวกเขานึกว่าคนอย่างเจ้าแก่ชวยจะดีแต่สั่ง อีกฝ่ายจะไปเข้าใจการปลูกผักสักเท่าไรเชียว แต่คิดไม่ถึงถึงเลยว่าทันทีที่เอ่ยปาก...จะละเอียดถึงขนาดสามสิบเจ็ดจุดห้าเซนติเมตรเลยทีเดียว!

¹¹ ปลูกแบบแถวเดี่ยว เป็นการปลูกพืชผักแบบทั่วไป โดยมีระยะห่างระหว่างต้นกับแถวคงที่

พวกเขาไม่รู้ว่ตัวเลขแมนยาหรือไม่ แต่ก็เหมือนจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ
พริกชอบดินที่ชุ่มชื้นอยู่แล้วนี่นา

ทุกคนจึงใช้ไม้บรรทัดวัดระยะห่างตามความต้องการของชุยซีฉาว

“เอ...คือว่าตรงนี้ก็กำลังทำอะไรกันอยู่หรือครับ ยังมีอะไรให้กินอยู่ไหม”

ชุยซีฉาวหันมองไปตามเสียง คนที่เอ่ยปากเป็นนักศึกษาสวมแว่น
คนหนึ่ง ในมือถือบัตรของมหาวิทยาลัยไว้ด้วยใบหน้ามีนง อันที่จริง
ตอนนี้เลยเวลาปิดทำการไปแล้วสิบนาที อีกทั้งช่วงวันหยุดมีอาจารย์กับ
นักศึกษาน้อยอยู่แล้ว ทั้งร้านอาหารจึงมีเพียงแค่นักศึกษาคนเดียวที่กำลัง
ยืนมองเหล่าซือฟู¹² ทำงานยุ่งด้วยใบหน้าสงสัย

“สวัสดิ์ครับนักศึกษา” ถึงชุยซีฉาวจะใช้ร้านอาหารเป็นข้ออ้างเพื่อทำไร
แต่อย่างน้อยเขาก็ยังจำได้ว่า หน้าหลักของร้านอาหารคือให้บริการด้าน
อาหารแก่เหล่าอาจารย์และนักศึกษาในมหาวิทยาลัย C เขาปรายตามอง
นักศึกษาผู้นั้นแวบหนึ่ง “ตอนนี้เลยเวลาให้บริการแล้วนะ”

“อ๊ะ จริงด้วย...” เมิ่งซังกล่าวอย่างกระอักกระอ่วน “อาจารย์ครับ
คือว่าผมอ่านหนังสือเพลินไปหน่อย แเค่อยากมาดูว่ายังมีอะไรเหลือไหม
นะครับ”

ชุยซีฉาวมองอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกแปลกประหลาด “ผมไม่ใช่อาจารย์”

เมิ่งซังรู้สึกกระอักกระอ่วนยิ่งกว่าเดิม ชุยซีฉาวอยู่ในชุดสูทสง่าผ่าเผย
ซั้ยังดูมีอำนาจอีกต่างหาก บวกกับเขาอยู่ในมหาวิทยาลัยมานาน ความรู้สึก
แรกเจอจึงบ่งบอกว่าอีกฝ่ายเป็นอาจารย์ ถ้าไม่เห็นว่ายังดูอายุน้อย เขาอยาก
เรียกว่าศาสตราจารย์ด้วยซ้ำ “ขอโทษด้วยนะครับ ผมนึกว่าคุณเป็นอาจารย์
ของมหาวิทยาลัยเรา”

“ฉันเป็นคนของร้านอาหารหมายเลขหนึ่ง” ชุยซีฉาวเอ่ยเรียบๆ

“...” เมิ่งซังคิดในใจ คนของร้านอาหารหนึ่ง? หมายความว่ายังไง
ร้านอาหารหนึ่งถึงขั้นต้องจ้างนายแบบเพื่อแย่งนักศึกษากับร้านอาหารสี่เลยหรือ

¹² ชื่อฟู (師傅) เป็นคำสุภาพ คำให้เกียรติ ใช้เรียกแทนช่างหรือคนงานที่มีความชำนาญ
และประสบการณ์บางสาขา เช่น ช่างไม้ พ่อครัว ช่างแต่งผม คนขับรถ ฯลฯ

ตอนนี้พนักงานของโรงอาหารต่างก็กำลังยุ่งอยู่กับงาน ชูยซีฉาวบอก
“รอแป๊บหนึ่ง เดี๋ยวฉันไปดูให้ว่ายังมีอะไรกินบ้างไหม ถ้ามีจะทำมาให้”
เมิ่งซังแย้มยิ้มที่ดูเหมือนจะร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก “โอเคครับ”
ตอนนี้เขามั่นใจแล้วว่าหนุ่มหล่อคนนี้เป็นคนของโรงอาหารหนึ่ง
อย่างแน่นอน -- มีแต่คนของที่นี่เท่านั้นแหละที่มีนิสัยนำวัตถุดิบอะไรก็ได้
ที่เหลือๆ มาผัดรวมกันนะ!

ปกติแล้วบางครั้งชูยซีฉาวก็เลือกลงมือทำอาหารเป็นงานอดิเรกแทนการ
ใช้เครื่องทำอาหารในครัว แต่เชื่อว่าเขาจะรู้จักอาหารทุกอย่างของที่นี่ดี ส่วน
เครื่องครัวต่าง ๆ เขาพอจะคุ้นเคยบ้างแล้วเพราะทำอาหารกินเองมาหลายวัน
ตอนนี้ข้าวและกับที่เหลือถูกจัดการทิ้งไปจนเกือบหมด มีเพียง
น่องไก่ทอดไม่กี่ชิ้นกับผัดหน่อไม้ น้ำเหลืออีกนิดหน่อย

ชูยซีฉาวยืนมองกับข้าวที่เหลือในมืออย่างครุ่นคิด ตั้งแต่สายเลือด
นี้ตื่นขึ้น เขาก็อ่อนไหวกับอาหารมากขึ้น การคำนวณอันแม่นยำไม่ได้ปรากฏ
ให้เห็นแค่เรื่องการเพาะปลูกเท่านั้น เขายังสามารถประมาณรสชาติได้อีกด้วย
รสสัมผัสก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้การเพาะปลูกปรับเปลี่ยนไปตาม
ยุคสมัยต่างๆ

เขาชิมน่องไก่กับผัดหน่อไม้ น้ำเล็กน้อยพร้อมวางแผนในใจ จากนั้น
ก็ลอกแบ่งซุบทอดออกจากน่องไก่อย่างไม่ลังเล ก่อนนั้นไก่เป็นชิ้นลูกเต๋า
ส่วนผัดหน่อไม้ น้ำที่แท็กก็ผัดได้ไม่สุกดี อาจเป็นเพราะใช้ไฟแรงผัดจึงสุก
เพียงแค่เจ็ดส่วน น้ำมันที่ใช้ก็มากเกินไป ในสายตาของชูยซีฉาวเห็นแต่
จุดบกพร่องเต็มไปหมด

ชูยซีฉาวตั้งน้ำมันจนร้อน หลังผัดต้นหอมและชิงจนส่งกลิ่นหอม
เขาก็ใส่เนื้อน่องไก่หั่นเต๋ารวมกับหน่อไม้ น้ำลงไปผัดใหม่อีกครั้ง จากนั้น
เด็ดพริกชี้ฟ้าสองสามเม็ดจากต้นมาลั่นละเอียดแล้วโยนตามลงไป

ชูยซีฉาวใช้ความสามารถในการรับรู้ที่ละเอียดอ่อนและการควบคุม
วัตถุดิบจัดน่องไก่หั่นเต๋ากับหน่อไม้ น้ำผัดซาลงบนจาน ตัววัตถุดิบเคลือบ
น้ำมันเล็กน้อยกำลังพอดี ไม่นองเลยกินจาน น่องไก่หั่นเต๋าที่ผัดจนเหลือง

และหน่อไม้ น้ำขาวนวลเจือสีทองตัดกับพริกชี้ฟ้าสีแดงสด พร้อมทั้งต้นหอมกับขิงบนนั้น ทำให้อาหารธรรมดาต่างๆ มีสีสันยิ่งขึ้น ดูเป็นงานผัดที่ไม่มันเยิ้มจนเกินไป และยังให้ความรู้สึกสดชื่นอีกด้วย

ความรู้สึกสดชื่นเช่นนี้เกิดจากการประมาณที่แม่นยำ ทุกอย่างกะจังหวะเวลาได้เหมาะเจาะ การนำไก่หันเต้ากับหน่อไม้ น้ำมาผัดเข้าจานนี้ไม่ว่าจะเป็นการใช้น้ำมัน เครื่องปรุง หรือความแรงของไฟ ล้วนต่างจากฝีมือปรุงอาหารของพ่อครัวที่มากประสบการณ์ แต่สิ่งที่ซุ่ยซิวามีคือความเข้าใจในวัตถุดิบ การคำนวณ และการลิ้มรส สำหรับกับข้าวโรงอาหารธรรมดาเช่นนี้ แม้แต่ซุ่ยซิวาที่ไม่ได้มีฝีมือการทำอาหารอะไรเป็นพิเศษก็ยังสามารถทำได้ดี ซ้ำยังปรุงออกมาลงตัวพอดีกับอีกต่างหาก

ซุ่ยซิวาตักข้าวซามหนึ่ง -- และใช้สายตารังเกียจมองข้าวซามนี้ไปในขณะเดียวกัน สุดท้ายจึงยอมผืนวางมันลงบนถาดอาหาร แล้วยกออกไปให้นักศึกษาคนนั้น

เมิ่งซังนั่งอยู่ ดั่งนั้นสิ่งที่เขารับรู้เป็นอันดับแรกก่อนจะได้เห็นอาหารก็คือกลิ่นหอมอันแสนเย้ายวน เพียงแค่ได้กลิ่นก็รู้แล้วว่ากับข้าวจานนี้ต้องเข้ากันดีกับข้าวเปล่าแน่นอน

ปกติกับข้าวของโรงอาหารหมายเลขหนึ่งถ้าไม่เจ็ดซีตกีร์สแปลกพิลึกนานๆ ที่ถึงจะมีอาหารปกติโผล่มาบ้าง ส่วนกลิ่นหอมที่สามารถเรียกได้ว่าอยู่ในระดับ “เย้ายวน” นะเธอ เมิ่งซังซักสงสัยแล้วว่าประสาทสัมผัสรับกลิ่นของตนเองมีปัญหาหรือเปล่า

ซุ่ยซิวาวางอาหารลง “นายกินเผ็ดได้ใช่ไหม ฉันเพิ่มรสด้วยการใส่พริกลงไปหน่อยนะ”

มิน่าละ กลิ่นหอมนี้ถึงได้มีกลิ่นฉุนปนอยู่ด้วย เมิ่งซังน้ำลายสอ เขาพยักหน้าตอบโดยไม่รู้ตัว ก่อนใช้ตะเกียบคีบร่องไก่หันเต้าขึ้นหลายชิ้นในทีเดียว

หลังจากนำไปผัดใหม่ น่องไก่หันเต้าที่เคยทอดด้วยน้ำมันท่วมและโรยเกลือก็โดนย้อมเป็นสีเหลืองเกรียมจากซีอิ้ว เครื่องปรุงกลมกล่อมส่งกลิ่นหอมหวล อีกทั้งตัวพริกชี้ฟ้ายังเพิ่มรสชาติได้พอดีพอดีราวกับ

เป็นการวาดดวงตาให้แก่มังกร¹³ อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

พอคืบอาหารเข้าปาก ความทิวโหยและความอยากอาหารของเม็งซัง ก็ปะทุขึ้นพร้อมกัน

เขาคืบหน่อไม้ขึ้นอีกชิ้น หน่อไม้ที่หั่นเป็นชิ้นบางมีรสกลมกล่อม หลังผ่านการผัดถึงสองรอบ รสหวานจากตัวผักที่เจืออยู่เล็กน้อยช่วยกลบความมันได้เป็นอย่างดี

“ซี้ด...” เมื่อเคี้ยวไปได้ไม่กี่คำ รสชาติของพริกชี้ฟ้าก็แล่นขึ้นมา แม้จะใส่เพียงเล็กน้อยเพื่อเพิ่มกลิ่นหอม แต่สำหรับเม็งซังที่เป็นคนจากทางใต้ นั้นเรียกว่าเผ็ดใช้ได้แล้ว

รสชาติของพริกชี้ฟ้านี้ไม่เหมือนกับที่เขาเคยกินเท่าไร มันมีกลิ่นหอมที่ปกติแล้วพริกชี้ฟ้าทั่วไปไม่มี จะพูดอย่างไรดี... ถ้าใช้คำพูดเบียด¹⁴ มาอธิบาย คงจะเป็นรสเผ็ดที่มีจิตวิญญาณละมัง!

แต่ยิ่งเผ็ดก็ยิ่งชวนให้กินต่อ รสเผ็ดกระตุ้นให้เม็งซังย่องน้ำลายสอ ไบหน้าของเขาร้อนผ่าว บนหน้าผากมีเหงื่อผุดพราย หลังพ่นลมหายใจ ออกสองสามทีก็เกิดความรู้สึกเสียดายขึ้นมา เขาจึงกวาดข้าวที่เหลือซึ่งมีรสสัมผัสไม่ค่อยดีเท่าไรมาช่วย

หลังเม็งซังเขมือบไปเกือบครึ่งแล้วเงยหน้ามาอีกที ก็พบว่าหนุ่มหล่อคนนั้นหายไปไหนแล้วไม่รู้ น่าจะไปชูดดินกับคนอื่นละมัง อีกฝ่ายบอกเอง นี้น่าว่าตัวเองเป็นคนของโรงอาหารหมายเลขหนึ่ง... เต๋ยวนะ

¹³ วาดดวงตาให้แก่มังกร ปกติแล้วมักจะใช้กับบทความหรือการพูด เมื่อมีการใช้คำพูดได้ตรงจุดในส่วนสำคัญ จนทำให้เนื้อหาชัดเจนขึ้น ประเด็นนั้นๆ ดูน่าสนใจ ในที่นี้หมายถึงตัวพริกที่เพิ่มรสชาติให้แก่อาหารได้อย่างถูกต้อง

¹⁴ เบียด หรือจูนเบียด เป็นคำศัพท์ที่มาจากภาษาญี่ปุ่น โดยความหมายเดิมแปลว่ามัธยมต้นปีที่สอง แรกเริ่มใช้เรียกพฤติกรรมของเด็ก ม. 2 ในญี่ปุ่น ซึ่งเป็นช่วงวัยที่ติดการ์ตูนและอนิเมะจนอาจคิดว่าตัวเองมีความสามารถหรือพลังเหมือนในนั้น ยกตัวอย่างเช่น เด็กที่นำผ้าพันแผลมาพันรอบหัวทับดวงตาหนึ่งข้าง แล้วพูดว่า “จะปล่อยดวงตาแห่งคำสาปออกมามีได้นะ” เป็นต้น ก่อนจะถูกนำไปใช้อย่างแพร่หลายกับคนที่มีความประพฤติเช่นนี้ แม้ว่าไม่ได้ อยู่ ม. 2 แล้วก็ตาม

ตอนนี่เองที่เมิ่งซังเพิ่งรู้สึกตัว คนของโรงอาหารหมายเลขหนึ่ง? จริงลี นี่มันอาหารของโรงอาหารหมายเลขหนึ่งนี่นา!

เมิ่งซังถ่ายรูปอาหารที่เหลือเพียงแค่ครึ่งเดียวส่งเข้ากลุ่มแชตรุ่นด้วย ไปหน้าเหม่อลอย

“เพื่อนๆ ตอนนี่ฉันอยู่ที่โรงอาหารหมายเลขหนึ่ง มีพี่ชายสุดหล่อ คนหนึ่งผัดผักให้ฉันกิน โคตรอร่อยเลย”

หลายข้อความตอบเรียงกลับมาในทันที

“เหอะๆ”

“เหอะๆ...”

“เหอะๆ!”

ซุ่ยซีฉาวตรวจเช็กห้องแชแข็งทันทีหลังเข้ารับตำแหน่ง เขาไม่ค่อยพอใจกับคุณภาพของซัพพลายเออร์มากนัก แต่ในขณะนี่ยังทำอะไรมากไม่ได้ ดีที่อย่างน้อยของยังสดใหม่

โรงอาหารในมหาวิทยาลัย C แบ่งการจัดซื้อออกเป็นการซื้อส่งและซื้อปลีก วัตถุประสงค์จำพวกข้าว เส้น และน้ำมันต้องซื้อส่ง ซัพพลายเออร์ต้องผ่านการรับรองสิทธิ์จากทางมหาวิทยาลัย C ก่อน ส่วนการซื้อปลีกจัดการหาซื้อด้วยตัวเองได้เลย

“เออใช่ เพิ่มรายการของที่ต้องจัดซื้ออีกอย่างที่ ซื้อพวกเมล็ดพืชมาจำนวนหนึ่งด้วย” ซุ่ยซีฉาวเอ่ย ผักบางชนิดเก็บเมล็ดไม่ได้ ดังนั้นจึงต้องซื้อเมล็ดพันธุ์มาเอง เพิ่งปลูกพริกไว้ทั่วโรงอาหารได้ไม่นาน เขาก็เล็งพื้นที่อื่นไว้แล้ว

เขาเริ่มปลูกพริกในกระถางตั้งแต่ตอนมาถึง ตอนนี่จึงคุ้นเคยกับจุดเด่นของพริกเป็นอย่างมาก ดังนั้นเขาจึงปลูกพริกไว้ที่นอกโรงอาหารด้วย แต่การจะทยอยขยายพื้นที่ยึดครองก็ควรต้องปลูกพืชพันธุ์ให้หลากหลายอยู่แล้ว

พนักงานจัดซื้อที่ซื้อเมล็ดมาอย่างมีนิงง “ซื้อเมล็ดพืชเหรอครับ ถ้าแก่ซุ่ย พวกเราจะซื้อเมล็ดมาทำอะไรกันครับ”

“ต้องใช้” ชูยซีฉาวร้าย “เอากางต้งฮ่องเต้ ปวยเล้ง ผักจี้¹⁵ กระเจี๊ยบเขียว พาร์สลีย์ ผักนึ่ง ถั่วฝักยาว...เมล็ดพวกนี้เอามาอย่างละ สิบห้ากิโลก่อน”

ชูยซีฉาวเพิ่งทำความรู้จักกับพวกเขาได้แค่วันเดียว ฉาวยังคงรู้สึกหวาดเกรงเจ้านายใหม่ชนิดหน่อย จึงไม่กล้าถามอะไรละเอียดนัก ได้แต่พยักหน้าแล้วจดตาม

หลังออกจากห้องแซ่แซ็ง ชูยซีฉาวเห็นพนักงานธุรการคนหนึ่งกำลังอุ้มลูกแมวลายขาวดำอยู่ เขาปรายตามองทันที

เพราะเมื่อก็ได้เห็นผักที่มีคุณภาพไม่ถูกใจนัก ชูยซีฉาวจึงอารมณ์ไม่ค่อยดีเท่าไร พนักงานธุรการนึกว่าอีกฝ่ายกลัวจะมีผลกระทบต่อเรื่องสุขอนามัย จึงเป็นฝ่ายเอ่ยปากอธิบายก่อน “สวัสดิ์คะเก้าแกชูย พอดีว่าแม่แมวในซูเปอร์มาร์เก็ตของมหาลัยเพิ่งคลอดนะคะ ถ่ายพยาธิเรียบร้อยแล้ว ฝ่ายนั้นเลยแบ่งมาให้พวกเราหนึ่งตัวคะ”

สีหน้าของชูยซีฉาวอ่อนโยนลง เขาตอบ “ขอผมดูหน่อย ยังเล็กอยู่เลย น่าจะยังทำหน้าที่ไม่ได้ แต่เมื่อก่อนผมเคยฝึกแมวมานะ”

ถึงพนักงานธุรการจะไม่ว้าวฝึกแมวได้ยังไง แต่เธอก็กล่าวอย่างรู้งาน “จริงคะ นี่เพิ่งอายุได้สองเดือนเอง คุณจะเอากลับไปเลี้ยงก่อนไหมคะ”

“ได้ครับ” ชูยซีฉาวรับแมวน้อยมาอุ้มไว้พาลงตรวจดู แมวน้อยน่าจะมีสายพันธุ์ขนยาวผสมอยู่ด้วย ขนที่ไม่ยาวมากเลยดูปุ๊กปุ้ย โดยเฉพาะตรงส่วนข้างแก้มที่แพลมออกมาทำให้หัวดูกลมมน แวดตาของมันดูมีชีวิตชีวา บางทีชูยซีฉาวอาจจินตนาการไปเอง แต่เขารู้สึกว่าสายตาของแมวน้อยดูมีความรู้สึกนึกคิดเหมือนมนุษย์ และคล้ายว่ากำลังมองสำรวจเขาอยู่เช่นกัน

ชูยซีฉาวเคยดูแลแมวเลี้ยงแกะมาก่อน พวกมันค่อนข้างฉลาดและเป็นมิตรกับมนุษย์ แถมยังช่วยเฝ้าบ้านและช่วยเจ้าของดูแลสัตว์เล็กตัวอื่น

¹⁵ ผักจี้ (Shepherd's purse) เป็นสมุนไพรชนิดหนึ่งที่ไม่พบเห็นในประเทศไทย ทุกส่วนของต้นกินได้ทั้งหมด รสขมติดคล้ายหัวผักกาดและกะหล่ำปลีผสมรวมกัน ได้รับการแนะนำว่าเป็นผักที่ใช้แทนปวยเล้งได้

ได้อีก -- เพราะว่าแม่วพันธุ์นั้นมียีนเด่นของสุนัขพันธุ์เซปเพิร์ดผสมอยู่ด้วย
เขาคลับคล้ายคลับคลว่า การขยายสายพันธุ์นี้เริ่มขึ้นครั้งแรกในช่วง
ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดหรือยี่สิบสองนี่แหละ แม่วตัวนี้มีขนาดใหญ่มากกว่าแม่ว
ในรุ่นเดียวกัน ช้ำยังชอบสำรวจมนุษย์ขนาดนี้ คงเป็นแม่วเลี้ยงแกะที่นำไป
ฝึกเล็กน้อยก็กลายเป็นเพื่อนที่ดีของมนุษย์ได้

ในมือของชุยซีฉาวมีแม่วตัวหนึ่งเพิ่มขึ้นมาขณะกลับถึงอพาร์ตเมนต์
แถวมหาวิทยาลัย เขาตั้งชื่อง่ายๆ ให้แม่วน้อยว่า “เสี่ยวไป¹⁶” ก่อนนอกลงไป
ที่เอากลับมาด้วยไปดมแล้วฝึกให้มันกิน พร้อมกับลองบ้วนไปด้วยเรียกชื่อ
มันไปด้วย

“เสี่ยวไป นิ่ง” ชุยซีฉาวทำไม้ทำมือพร้อมกับชูอาหารขึ้นสูง

เสี่ยวไปเงยหน้ามองเขาโดยไร้ซึ่งการตอบรับใด ๆ

ชุยซีฉาวยื่นมือออกไปกดลงตรงส่วนหลังของเสี่ยวไป แต่มันก็ยังคง
นิ่งไม่ไหวติง

พอเป็นแบบนี้หลายครั้งเข้า ชุยซีฉาวก็เอ๋อขึ้นอย่างสงสัย “เสี่ยวไป
นายเป็นแม่วจริงหรือ ทำไมตั้งหลายครั้งแล้วยังไม่เข้าใจที่สั่งอีก”

แม้แต่การฝึกให้เชื่อฟังขั้นพื้นฐานยังทำไม่ได้ หากไม่เหมาะที่จะนำมา
ใช้งานแบบนี้ ส่งกลับไปคงจะดีกว่ามั้ง

“...” แววดตาของเสี่ยวไปมีแววตื่นตระหนกที่สังเกตได้ยากพาดผ่าน
แล้วหายไประวดเร็ว

“ลองอีกครั้งแล้วกัน” ชุยซีฉาวชูอาหารขึ้นสูงอีกครั้ง ปากก็สั่ง “นิ่ง”
เสี่ยวไปค่อย ๆ ย่อขาหลัง...แล้วนั่งลง เพียงแต่สีหน้าดูขมขื่นเล็กน้อย
ชุยซีฉาวบ้วนอาหารให้มันอย่างพึงพอใจ แม่วตัวนี้กินด้วยท่าที่
ไม่เต็มใจนัก คาดว่าคงจะเลือกกินน้ำดู

ถึงจะเข้าไปบ้าง แต่อย่างน้อยก็ฝึกเป็นแล้ว บางทีอาจเป็นเพราะว่า
ยังเล็กอยู่ก็ได้ ชุยซีฉาวลูบคอของเสี่ยวไป ก่อนเอ่ยปากชม “เด็กดี”

¹⁶ คำว่า ไป ในภาษาจีนแปลว่า สีขาว

หลังจากซ่อมคำสั่งนั่งอีกหลายครั้ง ชูยซีฉาวถึงปล่อยให้มันกินได้อย่างสบายใจ ในเมื่อเป็นแมวเลี้ยงแกะ ของอย่างกระเบะทรายก็คงไม่จำเป็นพอกินเสร็จแล้วฝึกมันให้ไปทำธุระที่ห้องน้ำก็พอ

ชูยซีฉาวบิดม้วนผ้าขนหนูเป็นกระต่ายให้เสี่ยวไปเป็นของเล่น ส่วนตัวเองก็เริ่มทำงาน เขากำลังทำความคุ้นเคยกับการเกษตรของยุคนี้ด้วยความจริงแล้วชูยซีฉาวไม่เคยศึกษาเรื่องการเกษตรมาก่อน ทว่าตั้งแต่สายเลือดในกายตื่นขึ้น เขาก็ปลูกพืชจำนวนหนึ่งในบ้านอย่างบ้าคลั่งโดยฟังสัญชาตญาณล้วนๆ

มาถึงโลกเสมือนแล้วเขาถึงเริ่มศึกษาความรู้ด้านทฤษฎี คำศัพท์ที่ใช้สั่งพนักงานโรงอาหารปลูกพริกก่อนหน้านี้ก็เพิ่งได้เรียนรู้ในภายหลังด้วยเช่นกัน เพราะเขาจำเป็นต้องสื่อสารอธิบายแนวคิดที่ตนเองต้องการให้คนอื่นเข้าใจได้

ขณะกำลังอ่านหนังสือเพลินๆ ก็พลันรู้สึกเจ็บแปลบที่นิ้วเล็กน้อย ชูยซีฉาวก็หันมองถึงพบว่า เป็นเสี่ยวไปที่กัดเขาอยู่ ลูกแมวยังไม่ค่อยมีแรงนัก ไม่ทิ้งแม่แต่รอยเอาไว้ แต่ชูยซีฉาวก็จับเสี่ยวไปหางย้องเพื่อลงโทษอย่างเข้มงวด

เสี่ยวไปพลิกตัวกลับปลางมุดหนีออกจากมือของชูยซีฉาว แล้วพยายามไต่ผ้าปูป็นชั้นเตียงของเขา

ชูยซีฉาวหัวเสี่ยวไปลงมา “ไม่ได้ สัตว์เลี้ยงห้ามนอนบนเตียงเจ้าของ นายนอนได้แค่นอกห้องรองเท้า”

เสี่ยวไปกระที่บขาหลัง ก่อนใช้หัวมุดเข้าผ้าขนหนูอย่างแรงด้วยความแองอน พร้อมหางที่ตั้งตรงขึ้น

ชูยซีฉาวหลุดหัวเราะ พลงใช้มือลูบบนหลังแมวสองสามที

นับตั้งแต่เมิ่งซ่งได้กินอาหารเลิศรสจากโรงอาหารหมายเลขหนึ่ง เขาก็ตกอยู่ในสภาพตื่นตกใจเป็นอย่างมาก ถึงข้อความที่พิมพ์ลงในกลุ่มแชตจะถูกทุกคนมองว่าเป็นคำโกหกก็ตาม แต่หลังกลับไปเขาได้ลองเสิร์ชดู แล้วพบเรื่องชวนตะลึงว่า ผลการประมวลโรงอาหารทั้งหมดในมหาวิทยาลัยครั้งล่าสุด

ออกมาแล้ว โรงอาหารอื่นยังคงทำสัญญากับบริษัทเดิมไม่เปลี่ยน มีแต่โรงอาหารหนึ่งเท่านั้นที่เปลี่ยนเป็นองค์กรชื่อว่า “บริษัทเลินหงแคเทอริงจำกัด”

หรือนี่จะเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาได้ลิ้มลองข้าวโรงอาหารที่แสนเลิศรสในที่สุดมหาวิทยาลัยก็เห็นใจพวกเขาแล้วหรือ

เมิ่งซังแปะขำว่าเป็นหลักฐานลงในกลุ่มแชตรุ่นยังไม่พอ เขายังไปป่าวประกาศให้เพื่อนที่ยังอยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยรับรู้อีกด้วย พอถึงเวลาอาหารเย็น เขาลากเพื่อนในคณะสองคนที่ดูเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งไปโรงอาหารหมายเลขหนึ่งด้วยกัน

“รับส้มผัดไข่ เนื้อผัดมะเขือเทศเซอร์รี หรือว่าวุ้นเส้นผัดล่าเถียวดี?” พ่อครัวใหญ่ของโรงอาหารถามพวกเขาด้วยสายตาเย็นชา ช่วงวันหยุดมีกับข้าวให้เลือกไม่มากนัก กับข้าวที่พ่อจะกินได้หน่อยก็ถูกตักไปจนหมดเกลี้ยงแล้ว

ทั้งสามคนพูดไม่ออก “...”

อีกสองคนอยากจุ่มกระทืบเมิ่งซังสักรอบ ไม่เห็นจะมีอะไรเปลี่ยนไปเลยสักนิด สภาพนี้ก็ยังเป็นโรงอาหารหมายเลขหนึ่งในความทรงจำไม่ใช่หรือไง พนักงานก็ไม่ได้เปลี่ยนไปสักหน่อย ยังคงเป็นพ่อครัวใหญ่สุดเย็นชาที่แสนคุ้นเคยนี้ แล้วหนุ่มหล่อละ ไหนกันหนุ่มหล่อที่บอก

“ได้ยินมาว่าหมูผัดพริกหวานของโรงอาหารสี่คีนี่พ่อกินได้อยู่ เพราะนายแท้ๆ ไปตอมนี่ต้องหมดแล้วแน่ๆ!”

“นายกัลล้าล้อเล่นแม้กระทั่งเรื่องแบบนี้เนี่ยนะ ไร่หมูษยธรรมกินไปแล้ว!”

เมิ่งซังโดนตำหนิเริ่มรู้สึกหงายหงายในชีวิตของตัวเอง หรือว่าสิ่งที่เขาพบเจอก่อนหน้านี้คือความฝัน เป็นเพราะว่าเขาทิวจนถึงขีดสุด แล้วโดนบังคับให้กินข้าวโรงอาหารหนึ่งจนเกิดภาพหลอนหรือเปล่า

แต่ว่ารสชาติในความทรงจำนั้นสุดแสนจะเผ็ดร้อนและกลมกล่อมแท้ๆ เป็นรสชาติที่ยากจะลืมเลือน...

เมิ่งซังโดนเพื่อนทิ้งอย่างเกรี้ยวกราด เลยต้องนั่งกินข้าวคนเดียว

จนหมด ก่อนจากไป เขาเห็นว่าคนของโรงอาหารหมายเลขหนึ่งกำลังรดน้ำลงบนแปลงที่ขุดไว้ จึงเอ่ยถามด้วยความอยากรู้ “นี่กำลังปลูกอะไรหรือครับ”

“พริกโงละ”

เมิ่งซังคิดถึงกระถางต้นพริกที่เห็นในมือของคนคนนั้นแล้วก็อดถามไม่ได้ “ทำไมต้องปลูกพริกด้วย เมื่อวานผมก็เห็นพี่ชายคนหนึ่งถือต้นพริกอยู่ที่นั่นเหมือนกัน หน้าตาอย่างหล่อเลย”

พนักงานโรงอาหารหัวเราะ “เธอคงพูดถึงเจ้าแก๋ซุ่ยสินะ เขาเป็นคนให้ปลูกพริกนี่แหละ บอกว่าเป็นการลดค่าใช้จ่าย วันหลังเอามาให้นักศึกษากินกันได้”

ไม่ใช่ความฝันจริง ๆ ด้วย!

ในใจของเมิ่งซังเริ่มเปล่งประกายความหวังขึ้นมา เจ้าแก๋ซุ่ยคนนั้นเป็นเจ้าของใหม่ของโรงอาหารหมายเลขหนึ่งหรือเปล่านะ เขามีฝีมือการทำครัวยอดเยี่ยมขนาดนั้น ไม่รู้สึกแยกับเมนูของโรงอาหารหนึ่งในตอนนั้นบ้างหรือไง

สายตาของเขาปะทะเข้ากับกล่องรับความคิดเห็นที่ฝุ่นเกาะหนา พอนึกถึงซุ่ยซีฉวาก็ให้ความรู้สึกเข้าถึงง่ายจนถึงขั้นผัดกับข้าวให้ตัวเองแล้ว เขาก็ตัดสินใจลงเขียนใบร้องเรียนตุล๊กไบ

ซุ่ยซีฉวาก็เปิดกล่องรับความคิดเห็นในโรงอาหารหมายเลขหนึ่งออก พบว่าภายในมีใบร้องเรียนแผ่นหนึ่งนอนแน่นิ่งอย่างเดียวดาย

หลังประมุขที่นี้มาได้ ซุ่ยซีฉวาก็ไม่ได้สนใจเรื่องบริหารงานอีก คนก่อนหน้าทำยังไงเขาก็ทำเช่นนั้น ในเวลาปกติ เขาจะคอยศึกษาข้อมูลจากหนังสือเกี่ยวกับการเกษตร และเสาะหาพื้นที่เพาะปลูกอื่นๆเพิ่ม โดยไม่คิดจะชิมอาหารอะไรนั้นด้วยซ้ำ เพียงแค่ปรายตามองบ้างเป็นครั้งคราวเท่านั้น

เมื่ออธิการบดีซุ่ยเตือนวาใกล้เวลาเปิดเทอมแล้ว ซุ่ยซีฉวาก็ถึงนึกขึ้นได้ว่าผู้คนก็เป็นพื้นฐานสำคัญเช่นกัน เขาจึงตัดสินใจเปิดกล่องรับความคิดเห็นอ่านในที่สุด

โรงอาหารหมายเลขหนึ่งได้รับความรับผิดชอบมานาน ช่วงแรกพวกนักศึกษายังพากันร้องเรียนอย่างหนักหน่วง แต่ตอนนี้ทุกคนต่างก็ปลงแล้ว โรงอาหารหนึ่งยังพอปรับปรุงแก้ไขในเรื่องอื่นได้ แต่หากเป็นเรื่องเมนูอาหาร ดีให้ตายยังไงก็ไม่ยอมเปลี่ยน

ชุยซีฉาวตกตะลึงเมื่อหยิบใบร้องเรียนออกมาอ่าน ในนั้นเขียนถึงความไม่พอใจที่มีต่อเมนูอาหารในโรงอาหารหมายเลขหนึ่งจนแทบจะร้องให้ออกมาเป็นสายเลือด

จะว่าไป เขาเคยชิมไปแค่สองคำตอนทำอาหารให้นักศึกษาคนนั้นรสชาติพูดได้แค่ธรรมดา แต่ก็ไม่เลวร้ายจนถึงขั้นที่นักศึกษาต้องพึดแบ็กกลับมาว่า “จับคู่สุดเลวร้าย” นี้หา

“เห็นว่าร่ายรับของทุกเดือนยังพอไหว แต่ที่แท้มีปัญหาขนาดนี้เลยหรือ” แรงกระตุ้นผุดขึ้นในใจของชุยซีฉาว การที่เหยียนตี้คัดเลือกรั้วพีชออกมาห้าชนิด¹⁷ ก็เพื่อประชาชนทั้งนั้น ชุยซีฉาวเกิดความรู้สึกเมตตาคขึ้น เมื่อพบว่ามีนักศึกษาที่น่าสงสารกำลังเผชิญกับความยากลำบากอยู่ตรงหน้า

ชุยซีฉาวโทรศัพท์หาฝ่ายครัวจากในห้องทำงาน “ช่วยห่อกับข้าวของวันนี้ให้ผมกลับไปเป็นข้าวเย็นสักสองสามอย่างที่ครับ”

เขาจะลองดูว่ามีวิธีปรับปรุงแก้ไขได้หรือไม่

พอทางฝ่ายครัวรับคำก็รีบตักกับข้าวสองสามอย่างใส่กระติกเก็บความร้อนขึ้นไปให้เจ้าแกชุยทันที และไม่ทันระวังตักกับข้าวประเภทเนื้อตุ๋นแแก้วมังกรกับโอรีโอไฟแดงไปด้วย

ชุยซีฉาวหิวกระติกเก็บความร้อนกลับอพาร์ทเมนต์ เมื่อเสี้ยวไปเห็นเขาญี่ปุ่นก็เดินขึ้นหน้ามายืนเกาะขาอย่างประจบประแจง ชุยซีฉาวดัน

¹⁷ มีตำนานกล่าวไว้ว่า เหยียนตี้ซึ่งบางตำนานกล่าวว่าเป็นเทพองค์เดียวกับเสินหนงเทพแห่งการกสิกรรมได้ออกเดินทางไปเก็บรวบรวมพืชพันธุ์ทั่วหล้า และลองชิมด้วยตัวเองเพื่อคัดแยกว่าอันไหนมีพิษหรือไม่ แม้สุดท้ายในตำนานจะบอกว่าเขาตายด้วยพิษ แต่ระหว่างนั้นเขาก็ได้ค้นพบพืชที่เป็นยารักษาโรคมามากมาย อีกทั้งยังคัดเลือกธัญพืชออกมา 5 อย่าง คือ ข้าวโพด ข้าวสาลี ข้าวเจ้า ข้าวฟ่าง และถั่วต่างๆ ให้ผู้คนได้รู้จักเลือกกินเป็นอาหารอีกด้วย

มันออก “ไม่ได้ ห้ามเกาะขาคน”

แมวเลี้ยงแกะมักจะกระตือรือร้นเกินไปเสมอ ถึงมันจะเป็นการแสดงถึงความรู้สึกดีที่มีให้ก็เถอะ แต่ห้ามเกาะขาโดยเด็ดขาด

เสี้ยวไปที่โดนเขาดันออก นอนเหมะลงกับพื้นปรหมอย่างไม่พอใจ

“ฉันเอากับข้าวกลับมาด้วย” ชูยซีฉาวนั่งลงบนพื้นก่อนเปิดฝากระติกเก็บความร้อนออก พอเห็นเสี้ยวไปเดินมา เขาก็เอ่ยทันที “แมวกินอาหารคนไม่...”

ยังไม่ทันได้พูดจบ เสี้ยวไปที่แค่มกกลิ่นจากกระติกเก็บความร้อน ก็หันหัวหนีพร้อมร้อง “แหะ” ก่อนจะเดินหนีไป

ชูยซีฉาว “...”

เขาชิมกับข้าวที่อยู่ในกระติกเก็บความร้อนด้วยความรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง จากนั้นหน้าก็เปลี่ยนสีทันที “แหะ--”

วัตถุดิบบางอย่างในนั้นเขาไม่รู้จักมาก่อนจนกระทั่งนำเข้าปาก และสุดท้ายก็เห็นด้วยกับคำว่าจับคู่สุดเลวร้ายที่เขียนเอาไว้ในใบร้องเรียน

การจับคู่แบบนี้ไร้ขอบเขตเกินไปแล้ว ไม่ได้คำนึงถึงความเข้ากันของตัววัตถุดิบเลยสักนิด เครื่องปรุงก็ใส่เอาตามใจชอบ แม้จะเห็นเขาเป็นเจ้านายเลยตักเนื้อมาให้เยอะเป็นพิเศษ แต่ก็ยังเปลี่ยนความจริงไม่ได้อยู่ดี

ความจริงที่ว่ารสชาตินั้นแสนจะห่วยแตก

ชูยซีฉาวรู้สึกใกล้ชิดกับพืชผักต่าง ๆ โดยธรรมชาติ เขาชิมและทำความเข้าใจจุดเด่นที่ละต้น จนเข้าใจพวกมันอย่างถ่องแท้ นั่นจึงทำให้เขารู้สึกเสียดายเป็นอย่างยิ่งที่พวกมันต้องมีจุดจบเช่นนั้น

“ไม่ได้...” ชูยซีฉาวพึมพำ จะปล่อยให้ฝีมืออาหารรสชาติห่วยแตกแบบนี้อยู่ตรงหน้าเขาได้อย่างไร! แถมยังมีนักศึกษาที่ต้องอดทนอดกลั้นกินอาหารรสชาติห่วยแตกขนาดนี้ทุกวันอีก นี่ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดนะ เด็กพวกนี้จะนำเสนอสารเกินไปแล้ว!

ชูยซีฉาวเหลือบตามองเวลา หากตัดเวลาสังเกตการณ์พริกที่ปลูกศึกษาพืชเสียบึงหลากหลายชนิด และเรียนรู้จากหนังสือการเกษตรแล้ว

เขาน่าจะสามารถแบ่งเวลามารับแก้มื้ออาหารทีละอย่างได้

เขาต้องทำความเข้าใจวัตถุบที่ใช้อยู่และวิธีการทำอาหารเบื้องต้นของที่นี่ก่อน จากนั้นก็ใช้ความรู้เกี่ยวกับอาหารที่มี หาจุดลงตัวกับพวกมันให้มากที่สุด และใช้โอกาสนี้ปรับแก้แล้วรี้อวิธีปรุงใหม่ทั้งหมด

กับข้าวอย่างแกงหม้อใหญ่ไม่น่าจะมีกรรมวิธียุ่งยากมากนัก หากชุยชีฉาวสามารถสรุปวิธีที่เหมาะสมออกมา เขาก็จะสร้างสูตรสำเร็จที่รสชาติคงที่ได้

ชุยชีฉาวพินกินอีกสองสามคำเพื่อทำความเข้าใจกับตัวอาหาร

เสี้ยวไปเดินออกไปมาพลงจ้องใบหน้าของชุยชีฉาว มันยื่นขาหน้าออกมาตะปบแขนของเขา

“เสี้ยวไปหิวแล้วหรือ” ชุยชีฉาวเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเจ้าแมวเหมียวยังไม่ได้กินข้าว เขาลุกขึ้นหยิบเนื้อวัวออกมาก่อนจะเพิ่มไข่ให้มันอีกฟองพร้อมกับฝึกมันก่อนกินข้าวตามปกติ

แมวน้อยยังมีอายุไม่มาก สอนแค่วันละท่าก็พอแล้ว ถ้าสอนครั้งละมากเกินไปอาจสร้างความสับสนได้ ในตอนนี้ต้องเน้นฝึกเรื่องการเชื่อฟังเป็นหลัก

ชุยชีฉาวเขี่ยขาหน้าของเสี้ยวไป “จับมือ”

เสี้ยวไปโดนบังคับให้วางเท้าหน้าลงบนฝ่ามือของชุยชีฉาว อุ้งเท้านุ่มน้มยังไม่ผ่านการเสียดสีมาก เหมือนว่าแค่ชุยชีฉาวออกแรงบีบก็อาจคั้นน้ำออกมาจากอุ้งเท้าอ่อนนุ่มได้

ใครจะไปคาดคิดว่าแมวน้อยนุ่มน้มจะโตไปมีพลังกำลังและสติปัญญาพอที่จะวิ่งไล่แกะในทุ่งหญ้าได้ละ

ชุยชีฉาวบ้วนเนื้อให้มันกินชิ้นหนึ่งเป็นรางวัล แล้วสอนเพิ่มอีกหลายรอบ เสี้ยวไปถึงเข้าใจว่าจับมือแล้วถึงจะมีเนื้อให้กิน ชุยชีฉาวเอ่ยตำหนิโดยไม่รู้ตัว “ปฏิภริยาช้านิดหน่อย ปกติสอนแค่ห้ารอบก็ควรจะรู้เรื่องแล้ว หรือว่าเป็นแมวที่โง่เป็นพิเศษในหมู่แมวเลี้ยงแกะ”

เสี้ยวไปเหลือบตามองชุยชีฉาวอย่างระอา

ชุยชีฉาวไม่ทันได้สังเกต เขาเกาหัวเสี้ยวไปเล่นไปมา ถึงจะโง่

ไปหน่อย แต่ยังไม่รับมาแล้ว จะทิ้งไปก็ไม่ได้ หากดูแลด้วยความอดทน อาจเกิดความเปลี่ยนแปลงก็ได้ พรุ้งนี่ค่อยสอนท่าใหม่แล้วกัน

สองวันผ่านไป ชูยซีฉาวใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ไปกับการชิมพร้อมทั้งทำความเข้าใจ เขาเขียนสูตรอาหารอย่างละเอียดออกมาสองเมนู นั่นคือมันฝรั่งตุ๋น และบวบผัดไข่ที่มีวัตถุดิบในคลังเยอะเป็นพิเศษ

“การจะทำให้เด็กศึกษาได้กินอาหารที่ดีต้องพึ่งอะไร” ชูยซีฉาวถามคนในครัว

เหล่าพ่อครัวแม่ครัวตอบ “เอ่อ ความสามารถ? ความรับผิดชอบ? ความรัก?”

ชูยซีฉาวหยิบเครื่องชั่งอาหารกับนาฬิกาดิจิตอลออกมา “สูตรอาหารที่แม่นยำต่างหากครับ”

นี่สิ่งจะเรียกว่าการเคารพผู้เพาะปลูกกับอาหาร เลิกจับคู่และใช้วิธีทำอาหารแบบพิสดารได้แล้ว วัตถุดิบจะตายตาไม่หลับเอานะ

ในการทำอาหารจีนนั้น “ปริมาณพอเหมาะ” เป็นศาสตร์ที่ต้องการความแม่นยำโดยพึ่งประสบการณ์ของเชฟเสียเป็นส่วนใหญ่ แต่ชูยซีฉาวต้องการวัด “ปริมาณพอเหมาะ” ที่ดีที่สุดออกมาให้ได้อย่างแม่นยำที่สุด แต่เขาคงแบกรับหน้าที่ทั้งหมดในครัวด้วยตัวคนเดียวไม่ได้หรอก

คนครัวของโรงอาหารไม่สามารถกะปริมาณเป็นกรัมอย่างแม่นยำ โดยใช้เพียงแค่ความรู้สึกได้ แต่ชูยซีฉาวคำนวณสูตรของเมนูทั้งสองจานนี้ไว้แล้ว ตั้งแต่ขนาดของหม้อไปจนถึงแรงไฟจากเตา อีกทั้งยังกำหนดหลักเกณฑ์ให้องค์ประกอบทุกอย่างโดยเริ่มตั้งแต่จำนวนครั้งของการหันผักเลยทีเดียว

การทำแบบนี้ย่อมจะเสียเวลายิ่งกว่าเก่า แถมยังเพิ่มต้นทุนแรงงานคนขึ้นอีก แต่ชูยซีฉาวกลับคิดว่า เพื่อช่วยเหลือเหล่านักศึกษาที่น่าสงสารกับวัตถุดิบทั้งหลายที่ไม่เคยตายดีแล้ว ยังจะมีอะไรที่ทำได้อีกละ